

NAZOROVİ DANI / SUNČEVA CAREVINA II

SUNČEVA CAREVINA II

Zbornik učeničkih radova
[2002. – 2015.]

ORGANIZATORI:

Osnovna škola Vladimira Nazora, Postira
Organizacijski odbor "Nazorovi dani", Postira

IZDAVAČ:

Osnovna škola Vladimira Nazora, Postira
Polježice 12, 21410 Postira – Brač

ZA IZDAVAČA:

Simona Fabijanović

UREDNIŠTVO:

Simona Fabijanović
Senka Zrilić
Sanja Nejašmić
Andrija Biličić

OVITAK:

Ivana Arnerić V. raz. [šk.god. 2015/16]
mentorica Dunja Župa

DIZAJN I GRAFIČKA UREDNICA:

Katija Gospodnetić
"Udruga Rural kreativ promo"

ISBN: 978-953-98931-8-5

UVODNA RIJEČ

Naša škola nosi ime pjesnika Vladimira Nazora. Ove godine tiskali smo drugi zbornik učeničkih radova pod nazivom "Sunčeva carevina II". Objavljeni radovi nastali su u osnovnim i srednjim školama u razdoblju od 2002. do 2015. godine.

Kao i u prvom zborniku učenici su uz pomoć svojih mentora našli inspiraciju u Nazorovim djelima što se vidi iz motiva koji se javljaju u njihovim radovima. Prvi dio knjige posvećen je literarnom stvaralaštvu učenika Splitsko-dalmatinske županije nastalim od 2002. do 2005. godine.

Na prijedlog Organizacijskog odbora "NAZOROVİ DANI" Postira OŠ Vladimira Nazora – Postira u suradnji sa tadašnjim Zavodom za školstvo, a danas Agencijom za odgoj i obrazovanje od 2006.godine kontinuirano objavljuje literarni natječaj "Nazor i mi" za osnovne škole iz cijele Hrvatske.

Od tada pa do danas autori najuspješnijih literarnih radova i njihovi mentori javno se predstavljaju na završnoj večeri Prosvjetno-kulturne manifestacije "NAZOROVİ DANI" koja se održava u svibnju mjesecu u Postirima na otoku Braču.

Tom prigodom nagrađenim učenicima uručuje se prigodno priznanje – Diploma "Vladimir Nazor".

Zahvaljujemo učenicima i njihovim učiteljima što su nas počastili svojim literarnim uradcima, kao i svima koji su pomogli u stvaranju ovog zbornika.

*Simona Fabijanović, prof.
ravnateljica OŠ Vladimira Nazora Postira*

*N*AZOROV BRAČ

BOLSKO ŽOLO

To lipo bolsko žolo
ča ga bote glade,
nojvećeh te voli.
Pitoj ga je mu tieško
tarpit naše noge
ča ga po hrapavoj škini gazidu,
koliko godišć stoji
na temu istemu mistu
i je mu lipo
kad ga bote jubidu i garlidu.
Moloj ga neka ti reče sve tajne
ča hi u svoju glovu spriemo
i kako mu je tarpit dož i buru
ča su ga postarili.
Reče ti kako mu dož zimi
buol u škinu doje,
a sunce je liti
svojon toplinon liči,
da su mu nojboji prijateji bori
ča riestu na njega
i stine ča ukrasiju njegovo muore.
Reče i tebi da ga ne zaboraviš.
Slušaj njegove lipe riči
ča ti pamet širidu
i sarce teplidu.

bote – valovi

*Ivona Ivulić
V. razred/2004.
OŠ Bol, Bol*

MOJE MALO MISTO

Lipo li je, lipo li je ...

Nigdi takve lipote nima! Nigdi takvog mira nima, za odmorit je dušu dalo.

Baš ka u raju!

A ka i svudi u zoru je šušur, moj svitu, najluđi.

Prodaje se, pazaruje, svako gleda ko će boje proć.

A onda posli na obid, vaja mislit ča skuhat dobroga mužu i dici.

A tu straha nima. Sve je to u čas gotovo – jer judi moji vaja misli i na druge lavure.

I tako di brže di sporije dan pasoje, vaja judi i na sutra mislit.

Ali gre se naprid i nasmiješ se di i tud uz koju frišku čakuletu. A kad se zapiva, pogotovo uz posal, sve se ori jer ako ni od sriće onda je od muke, rekli bi stari.

Ma bilo kako bilo lipa je Milna moja, najlipja na svitu.

*Nenad Restović
VIII. razred/2004.
OŠ Milna, Milna*

STORO KUĆA

Stoji soma jedna storo kuća
ni u nje ni smiha ni plača

Stoji stina polako puče
nimo ko novu da dovuče

Kad pode dož puna je vode
nikog ni briga, jer za nji ni node

Storo kuća sad je pusta
nimo u nje već glodnih just

U kuću ve ni fameje
priselili se u strone zemje

Somo još storo loza u dvoru rodi
svak zastane da je vidi, svak na
njoj zavidi

Tako ve stoji vrimenta dosta
od lipe kuće ruševina osta.

*Zdravka Biočina
VIII. razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

*B*RAČ
I NJEGOVO ČOVİK

STARI ČOVİK

Jedva se iz posteje
gladan ko pas diga
i već čeka
da mu žena jaje na oko pofriga.

A sad traži di su mu očali
nisu ih biće
izili kantunali.

Ko težak se već rano obuka
jer zna da ga kraj koz
čeka teška muka.

A ni njemu ni lako
jer ako koze počnedu blejat
bit će mu u glavi naopako.

Kad dan njegov završi
i kad se umori
nema di
pa u posteju svrši.

*Šime Jakšić
III. razred/2004.
OŠ Selca, Selca*

KAL BI ČOVİK BI ČOVİK

Kal bi čovik bi Čovik
I bokun dubje obo sebi pensa
Boje bi čuva no ča mu je Bog da
Ne bi vej bilo smeća
I sve bi bilo čistije
Zemja arija voda.
I cviće bi živje cvalo
Pa ni sunce ne bi pomračalo
Svaku malo.
Kal bi čovik bi Čovik
I boje čuva no ča mu je Bog da
Svojon mlaši bi
Još ko lito osigura
Na ven tamašnen ma jedinen
Planetu.

*Milivoj Bošković,
VIII. razred/2004.
OŠ Selca, Selca*

EH, TI BROČKI JUDI...

Bila jedon put jedna storo
zvola se Kate.
Ma je kuštrigovala,
ćirila i ogovorala
da je ve ni pripoznovo ni njezin stori,
zvo se Mate.

Svako jutro, pri zore
ni motike, ni lavore,
samo banak, nod pri pjace
pa upri moja slušot
ko se smije,
a ko novi plače.

Znala je napamet
Svu robu na Marinen sušilu
(a bome na njon i sve buže)
I znala je sve
O Ivanoven ludilu
Znala je s kin se Joze
Ispod terace jubi
I di je momak od Nele sinoć bi...
Eh, ti bročki judi..."
Govorila bi Kate,

Ma se ni ošrvala
Da nju je ve potriba
I od popa i od likora
Jer svoga života
Ona ve ni jemala.

I dok tako Mate kulpon
Na rukami žuje broji
(i ko onda govori
Da od viška glova ne boli?!),
Njegova Kate sve da će priko terace:
“Ma čo no Joze nami čini?”

“Pasti nega, gotovo je! – vikne Mate
“Ne mogu više vidit tebe
Storo moja, ni tvoje žurnote –
Nimo nas doli cili dolac čeko,
A tebe jedino zanimo
Če Frane za obid ispeko!”
“Reć ću ti jednu stvor
Štoro moja –
Čudni su ti ti bročki judi,
(kuštrigovonje ti neće pomoć da hi kapiš),
a još ti je čudnije ovo zemja
i za to se boje prim sa menom
motike i pluga,
to ti je zadnja opomena
pri nego izgubiš svog bračnog druga!”

Zacvokotala je tad Kate
Ko nikad pri,
Poć kuštrigovat nju ni na kroj pameti bilo ni,
I zato ćemo ovu priču
Skroz drugačije započet:

Bila jedon put jedna storo,
zvola se Kate,
ma je kopala i sodila
da je ve ni pripoznovo ni njezin stori
zvo se Mate...

*Melis Vlahović,
VII. razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

KONOBA

Kamenica od uja,
Demejana od vina,
Na zidu vrića
Šoto dva stara sića,
Pršut i slanina...
I dva drvena barila.

Kajbica od tića,
Na zidu svića,
Rešti od kapule i luka...
Poviše svega stara kuka.

Moj nono tamo uživa,
Digod potegne i zapiva...
I u svako doba
Draga mu je njegova konoba.

*Loreta Mošić,
V. razred/2005.
OŠ. Selca, Selca*

TEŠKO JE TEŽOČKI ŽIVIT

Teško je teškočki živit.
Kopat vrtle, lozje, trovu plivit.
Težak je život teškočki, tvrd je kamen
bročki,
A od puste muke, žuji budu pune
ruke.

Teške se muke moraju mučit,
Vajo se hronit i dicu učit.
Puno hi je išlo u svit tuji,
Govoridu: Boje i to, nego žuji.

Je, teška je muka teškočka,
I tvrda je stina bročka.
Teško je kopat i trovu plivit,
Ma se isto more živit.

*Paola Matulić,
V. razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

JE 'VO ANGUNIJA

Škoji su, kažedu,
Isti ka i judi:
Za se živedu,
A sami ne moredu.

Ča je škoj
Brez čovika?
Mrtva stina
I ništa više!

Jerbo
U zalnje vrime
Slabo nan se piše.
Kasilih je sve to više,
A sve manje
Dičjega plača;
Škule napo prazne zjadu,
Mladi selidu iz Brača...
I ko će nan vratit nadu?

A ja želin ovod ostat,
Na ovon pesti zemje živit
Ovod patit i uživat
Dobro i zlo š njin podilit.

*Lea Ostojčić,
VII. razred/2005.
OŠ Selca, Selca*

MOJ BROČ

Moj je otok,otok sunca,
kamena,maslina i droč.
Moj je otok, otok vina,
moj je otok,otok Broč.

Žujevite ruke vridnih judi,
slika je vično otoka tog.
Konoba, poje, riva uz more
i jo san plod otoka mog.

*Jakša Glavinić
V. razred/2005
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

J CVRČI...

EVO GA OPET

Čvrči, žundi, zuji.
Umuko je.
Ni ga čut.
Somo vitar na mojen licu.
I sunce se sakrilo,
I zvizde otkrilo,
I misec se bili a meni ruka leti.
Piše, izmeju dvi store škrape
U bokun zemje izreslo zelen-
je,
Trova.
Iz te trove, u moje
Oči iz očiju u misli, iz misli
U ruku, iz ruke na papir.
Evo ga opet!
Čvrči, žundi, zuji
Črčojak.

*Marija Matulić,
VIII. razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

*M*ASLINA

ZAPIS O MASLINI ZAPUŠTENJOJ

Maslina stara,
Izresla na grižini,
Nakrivljena,
ishaštrena,
ikantana,
muči strpeća,
na škoju
kamenom.

maslina jena,
isfrižana,
zapuščena,
hrapava,
izbrazgotana,
neverun istučena,
nevojna,
izmučena.

maslina mižerjasta,
zaresla u zdrače,
samotna,
samcata,
nagrešpana,
ostavjena,

morun posojena,
zaboravjena
maslina uplakana,
idna,
štufana,
dešperana,
maganjana,
kaštigana,
sama sa sobon,
mutava,
moli.

liti,
ka je gri
rasplancano sunce,
žedni crčak,
zakanta,
na maslini,
pismu svoju.

u jesen,
oblašno,
zadumanu,
rajeni oblak
suzami
bidnu, neobranu
maslinu umije.
zimi,

grintavi,
morbinastin,
fortunalun bure,
iščepane,
žalosne grane
škripju.
u primaliće,
vitar
u staburini svira,
a maslina,
ufa se,
pegulana,
u težaške ruke
ke bi je
liberale zdrač.

Gredu dani,
Pasaju štajuni,
A maslina,
Iščeperjana,
Ča svake zulume
Podnila je,
Na goledi,
Izmuštrana,
Stoji atinto.
Maslina rashristana,
Trpi, pati, vapi,
Ne pridaje se,

Panti zabjeznuta,
Dura,
Durabita,
vikovita,
žilava,
besmertna.
brime godišć
pritišće je,
a maslina,
zubun vrimena
nagrizena,
talari zapušćena,
čeka uspijantana,
na škoju
kamenomu.

*Zdravko Milišić,
VIII. razred/2004.
OŠ Vjekoslav Parać, Solin*

*M*ORE

RIBAR

Na ribe kal se ribar
Sprema
Uza nje je
Sva moguća oprema:
Mriže, tunje,
Parangali,
Peškafonda,
Osti, športila...
Jema svega
Gospe mila.

Ma ni uvik lako
Ribar bit.
Jerbo ne more
Digod ulovit
Njanci crneja.

Ma kal ga
Srića potegne
Pa jedva iz mora
Mriže istegne,
Onda nastane
Alegrija
Vika
Graja.

Kojon ka da nima
Kraja.
Ne smeta mu
Umor
Niti vonj
Friškina...
Vej ga ne bolidu
Ni popule
Ni škina.

*Milivoj Bošković,
VII. razred/2003
OŠ Selca, Selca*

KAIĆI

Pod rivu,
Bez voje stojidu
Kaići.

Muore hi
Trguzo,
Hoće probudit.
Zateže konope
Obo mostić,
Podmeće nin ispod
Srebreni šudarić.

Kaići stojidu,
Mučidu.
U sjenu se sakrili
Da ne bidu isplovili.

*Ena Eterović,
VIII. razred/2003.
OŠ Pučišća, Pučišća*

MORE I JA

Kako sam sritna
Kal petkon
Bonaca pade
I za glavicu
Sunce zapade
Pa kal vidim
Da mi se otac
Armaje
I na more
Parićaje
Jedva čekan
Da barku
Sa bove mola
I zažege feral
Pa da mu zaveslan
Ka pravi
Morski dikman.
Uf, da mi je
Moren plovit!
Mislin
Da ništa lipše
Ol tega
Ne more bit.

*Vjera Antonijević,
VII. razred/2004.
OŠ Selca, Selca*

STARA LANTERNA

Osamljena
Na tvrdom stini
Tripa stara lanterna
Dok more kolo nje
Bisni i pini.

Uspijentana tote
Godišćiman stoji
I brode ki pasaju
Šempre broji.

I tuču je vitri,
I nevere i kiše,
Ma na svitli
Još jače i više.
Budnim okon
Štraloća
U škuru noć,
Brodima kažije
Kako doma doć.

*Antony Radić,
V. razred/2005
OŠ Selca, Selca*

VALOVI

Nemirnim morem teturaju vali,
sudaraju se, preskaču, odmjeravaju
snagu.

Nahrupili u porat,
na šutljive litice, na sipko žalo.
Poput najvještije čipkarice brzo
pletu
razigranu maštovitu bijelu čipku.
Još brže je kidaju
u mnoštvu sitnih komadića
kao da nisu zadovoljni djelom,
pa se opet brzo vraćaju istom poslu.

Barke u brizi i strahu
stisle se jedna uz drugu
dok ih galeb zabrinuto gleda.
Čini im se da će tako
lakše podnijeti pomahnitali plesni
ritam
koji im nametnuše hitronogi plesači.

*Mirna Martinić,
VII.razred/2005.
OŠ Bol, Bol*

*V*RIME
KROZ GODINU

BUOR

Smola ga pritegla,
Sunce oprudilo,
Vitar propuho,
Nevrime ubilo.
A bi je mlod!

Usodi ga Buog,
Goji se som.
Sve se dogojalo
Kako koji don.
A bi je mlod!
Ispol brda,
Ispol neba,
Naviše muora,
Naviše reda
Živi je som,
Foli rod.
A bi je mlod.

*Ivona Radić,
VIII.razred/2002.
OŠ Pučišća, Pučišća*

PODNE

Pjaca je prazna,
sunce prži,
odjedon put
na kanpanelu
zazvoni zvon, din, don.

Prozne ponistre,
mrtvo je misto,
sunce zalazi, nastaje hlod
i odjedon put, nastane veli muk.

*Vedran Jelinčić,
V.razred/2002.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

NEVIERA

Daži, grmi, lampo,
Jedon kaić
Na sri vale osto.
Dož...
K'o da će sad – sad
Muore izbužat,
Duoć do dna
Po ga išekat.

Daži, grmi, lampo,
Koji bi čovik
Po vien vrimenu
Vonka osto?

Daži, grmi, lampo,
Neviera noglo
Intrat užo,
Dož
Muore bužo,
Muore se ...ne do.

Daži, grmi, lampo,
Grmi, grmi, daži,
Dož...
Priko muora biži.

*Ivona Radić,
VIII.razred/2002.
OŠ Pučišća, Pučišća*

PUŽ KOJI NE VOLI PROLJEĆE

- Ah, ova vražja klima! Joj! Zašto još nije zima pa da se u kućicu svoju smotam i sanjam ... Sanjam. No, zaspati neću i ne mogu jer vani je vraški vruće! Već me i trbuh boli. Jadan plače i jauče jer gladan je on sada.

- Blijak! Ovo zelenilo! Kako to drugi mogu jesti i mljackati tako glasno? A ja bih radije malo želea od jagoda ili desert od sočne rose. Neki tanki glasić ga prekine u razmišljanju.

- Pužiću, mrgoljiću, prijatelju, jesi li to ti?

- Jesam.

- A što radiš sada ti?

- Kakvo je to glupo pitanje sad. Vidiš da upravo razgovaram sa sobom.

- Vidim da ti nije baš od moga društva, mrgoljiću!

- Bog!

- Bog, dosado vječna! Mrzim proljeće...

Mrzim ovakve

dosadne spodobe! Svejedno mi je što drugi nekuda jure, niti me brine što vječno žure.

Baš me briga!

Kud god da se zaputim, sa mnom je i moja kućica.

*Margo Jurač,
VI. razred/2002.
OŠ Milna, Milna*

BURA

Kal u Pučišćima zapuše bura,
Svak se sakrije – zno se kojo će ura!
Klepećedu škure ko store teće,
Kalguol i kupe s krovih zameće.

I u skulu od iza va ulist,
Pridnjo vrota va tapat,
Jer bi hi gura muogla rumbat.

Sve nosi, dere, zavije, šuško!
U Suptu trajekt ne može kuštat
(ali ćedu oni u njemu guštat!)

Ko ne mora vonka hodit,
Doma neka stoji,
Gledo kroz ponistru i ure broji.
Bura će frmat!

*Andrija Petrović,
V.razred/2003.
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŽELJA JEDNOG OBLAKA

Oblak je plakao
Suze livao,
Nad gradom snivao
Dugu skrivao.

Nebo preklinjao
Od muka se propinjao
Zatim se naljutio
Kišu strijela ispustio
Sjajne kapi prosipao
Grad biserjem okovao.

Svoju želju ispunio
Kuće umio
Grad u biser pretvorio
...jednog kišnog dana.

*Adrijana Alić,
VII.razred/2004.
OŠ Supetar, Supetar*

PADO SNIG

Jutros je po snig
U naše molo misto
Sve je pokri, sve zabili
I sve se čini čisto.

Judi je po mistu malo,
Niki se i izvrću,
A dica su vonka
I rukon snig privrću.

Činidu čovika od sniga,
Če još ga zovedu Snješko,
Ruke njin stinu, curidu nosi,
Ma ništa ni njin teško.

I eno Snješko inpije stoji
I gleda hoće još dice doć
Jer ako sutra bokun zatepli
Čovik od sniga u vodu će poć.

*Filip Obilinović,
VIII. razred/2004.
OŠ Supetar, Supetar*

BONACA

U moru se dubokom skriva,
na njegovim škrapama počiva,
štite je mirni vali
što su joj svoju ljubav dali.
Dok žuti mjesec nebom šeta
noseći sobom uspomenu ljeta,
prosiplje na nju zrake zlatne
da vidi ljepotu kad noć padne.
Pod sjenom borova
more skriva nježnu čipku valova,
a na njemu bonaca
sa sto sjajnih lica.

*Ivana Šćepanović
v.razred/2004.
OŠ Bol, Bol*

DANAS JE TAJ DAN

Probudila sam se ujutro,
još jedan običan dan,
i dok izlazim iz sobe:
Bože moj, jesam li ja luda,
il je ovo samo san?

Vidim ja.... nešto je tu čudno:
policajac lopova pozdravlja "uljudno",
ovca, govedo il nešto treće, sa vukom
pod rukom,
po mom dvorištu šeće.

A tek tamo, mirno sa strane,
Japanac, Kinez, Afrikanac i neki nepoznat
mi stranac,
utrkuju se do pekare, tko će prvi zgrabiti
slanac.

I dok tako u čudu promatram hodajući
ormar,
oči mi brzinom munje lete na kalendar....
22,23,24.....24!?!?!?
pa da, danas je taj dan, danas je
KARNEVAL.

Sad mi je jasno zašto je sve zbrčkano
i naopačke,
sad mi je jasno zašto svaki čovjek izgleda
kao da je sa 15 stepenica pao naglavačke.

I sad mi je još jasno,
što će se sve danas zbiti.....
svaka će djevojčica princeza, vještica
il pak carica biti,
a svaki dječaracpa naravno:
Supermen, Spiderman, Batman ...
ili možda odrasli muškarac poželjeti biti.

Svaka će baka tinejdžerica biti,
a svaki djed Don Juan.
Svi roditelji – klinci i klinceze,

SVI STE POZVANI NA KARNEVAL!

*Melis Vlahović,
VI. razred/2004.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MAŠKARE

Dica se za maškare maškaradu
Pa in judi svašta dadu.

To je diti zabava smišna
Jer ih se jako teško pripozna.

Ni prijatelji ih onda ne poznaju,
A sa njima se smiju i igraju.

Posli se teška srca mora prestat
I s maškaran se rastat.

Puno ću do drugih maškari čekat,
A kad doše ti dan
Stara roba i nove maske
Izać će opet van.

*Jure Trutanić,
IV.razred/2005.
OŠ Selca, Selca*

DOŽ

Daži i daži i svaka kapja
Pod mojin nogami blišći.

I daje daži i daži
A stori svit muči,
I čekodu kad će dož stat
I kad će klapa opet za kantat.

I tako po cile done daži i daži
I svaka kapja pod mojin
Nogami blišći.

U svakoj kapji vidin jedon
Moj don i jedon lipi son.

I tako po cile done daži i daži
I svaka kapja pod mojin
Nogami blišći.

*Marija Matulić,
VIII. razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

ORKONSKO BURA

Kad je duošla peto ura
Navolila je orkonsko bura.

Lomi stabla, muore uznemiri.
Prsko muore, bura pini.

Žene lovidu robu sa sušila,
A bura somo ča hi ni ubila.

Nestala struja, dica plačedu,
Kupe padodu, a Porat obilije.

Lomi i daje,
Ne staje.
Puše, fijuče,
Traje traje.

*Josip Nižetić,
V.razred/2005.
OŠ Pučišća, Pučišća*

*D*AN I NOĆ

ZORA

Sunce se poli ko lumin
Poviše grišnega oltora.odizgor
širi lipost
Usmirilo
Svietu svitlost
Na ostinulu
Zemju.

Rosa se blišči.
Osvitlat će beštije i jude
Od mrklega mroka
Če ga je jučiera
Sunce skrivilo
Kad se za brdon sakrilo.

Zdravomarija
S bilega kampanela
Jude u poje dovela
Lavurat
Maškinat
Sunce dozivat.

*Joško Eterović,
VIII. razred/2002.
OŠ Pučišća, Pučišća*

ZVIJEZDE – NEBESKI CVJETOVI

Kada se noć spusti
zvijezde počinju raditi,
a sunce se opusti.

Cvijeće se tada skupi,
a mali hrčak zaspi
u svojoj rupi.

Kada svane dan
zvijezde odu na počinak,
utonu u san.

*Ivna Eterović,
III. razred/2004.
OŠ Pučišća, Pučišća*

*J*EZIK

PISMA MOJEN JAZIKU

Kal te slušan,
Pari mi se
Da čujen
Najlipju pismu
Na svitu;
Kal te pišen,
Ćutin forcu
Tvojih ričih;

U svakoj si mi žilici
I živcu...
Ti najvridniji daru
Mojih pradidov!

Samo s tebon moren
Izreć
Sve ča pensan,
Sve ča ćutin.

Jaziku
Rojeni moj!
Sritna san jerbo znan
Da nikomu
Pripadan.

*Božena Vuković,
VIII.razred2004.
OŠ Selca, Selca*

RIČI NAŠE LIPE HRVATSKE

Naša rič puna je sunca, bure, soli,
naša rič zvoni, zuji i žubori,
fijuče, prsko i lupo.
Naša je rič nikad teška ko teški bat,
nikad je ko krik galeba,
a nikad je mila ko pisma črčojka.
Vonjo na masline, na friško uje,
vonjo na grozje, mlado vino
tepla ko litnje sunce, sparina,
hladna i i oštra ko bura i zima.
Naša rič uvijek će bit naša, ko i sad
i uvijek će vonjat, zvonit i sjat ko naša
Hrvatska.
Volin sve naše bročke riči,
a nojdraža mi je Broč.

*Romana Šantić,
VIII. razred/2004.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

BITELJ – DJETINJSTVO

NONA

Moja nona tieški život je jemala,
Vele maštale vodje za kuhonje,
Pronje i pićie na glovi potiezala.

Kad su litnji doni dugaški i vrući
Tieško je bilo prinit pustih maštilih.
Za luozije zalit, beštije napojit,
Robu pomoćit.

Mlada je bez muža ostala,
A ni štit ni znala.
Po tujin famejima fregala,
Lušjovala, sumprešovala,
Da bi koji šolad ušparenjala.

Dicu je lipo odukala
I na vele skule poslala.
I na kraju kad je ostarila
Soma je ostala.

*Toni Šćepanović,
VI. razred/2002
OŠ Pučišća, Pučišća.*

RADOST ODRASTANJA

Osluškujem
Uzbuđeni šapat
Cvijeća.
I znam:

To moje djetinstvo
Jedva čujno
Odlazi
Kroz razmaknute
Latice narcisa.

Polako spremam
Svoje male
Princeze
U tamnu škrinju
Zaborava.

I nešto novo
Krišom ulazi
U moj život.

Radost mi pruža
Ruke.

*Zorana Ćurković,
VII. razred/2002.
OŠ Selca, Selca*

KALA MOJIEGA DITINSTVA

Kad san bi moli, stoli smo u noninon storon kući.
Kroj nije je kala u kojuon san prove nojlipje ure svojiega
života.

To kala nikad ni prozna. Uvik niko više ili šieto.

Mi se svi skupimo i puočnemo se igrat naših igor.

Žene priko ponistrih govoridu će kuhodu i kojie ribe
imo na peškariji.

Iz kužinih se može čut vuonj dobrie spize.

Stori judi pasojedu kalon u Porat igrat korte.

Dici je posol da se po cile done igrodu u molon
uskon kali, sve do mroka, kad se barba Petar vroti
iz gorie s molon naprćenon ugoticom, kojuon svaki
don nadije drugo imena.

Kad čujemo: "Šo!" utečemo doma, jerbo u kali nimo
mista za nos, barba Petra i za ugoticu.

*Frane Drpić,
VI. razred/2002.
OŠ Pučišća, Pučišća*

NONA I KOZA

Jednoga se jutra
Nona rano ustala
Kozu konopon vezala
Kroz putić pomalo pasala

Kozu na ogradu dovela
Konop molala
I u dvi noge kozu vezala

Sela je na studen red
Kudiju u ruke ćapala i prela
Kad se koza najila i vime učinila
Kudiju pod ruke stavila
I putičen umorna doma se vrotila.

*Diana Salamunović,
VI. razred/2002.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

BAKA I PADEŽI

Moja baka – nominativ.
Plaši li se koga, čega?
Baka se ne boji mraka.
Komu, čemu nudi šljivu?
Meni.
Mene ima – u akuzativu.
Oj, bako, bako!
Zašto si daleko tako?
Tko je sad u tvojoj kući?
S kim ćeš, bako, zimovati?
Ne brini se, draga.
Imaš svoju Valu
-u instrumentalu.

*Valentina Eterović,
V. razred/2003
OŠ Pučišća, Pučišća*

NEDIJA

Nedijon svi gredu u crikvu. Svi se molidu drogon Bogu. Najveselija su dica koja skoču po čimatoriju. Sve je svečano.

Za obid sve miriše na kruh koji je naša mater ispekla. Posli obida svi gredu nikuda.

Niki gredu na nogomet, a niki se gredu prošetati.

Dica se igraju po kalima. Svima je lipo. Svi guštadu.

*Josipa Jelinčić,
III.razred/2003.*

OŠ Vladimira Nazora, Postira

MOJ NONO

Pri nego zvizdan
Iza Biokove proviri,
Diže se moj nono
Iz posteje
Trudniji,
Nego je lega.

Gre put poja.
Pun kuraja
I alegrije.
A u pregnji mu
Samo
Šćepec šperance
I šaka arije...

Vraća se apena
Posli Avamarije.
Krvavih žujih,
Ispucane kože.
Vas našuran
Ol truda
I svake nevoje.
I opet pensa:
Bit će boje!

*Barbara Trutanić,
VIII.razred/2004
OŠ Selca, Selca*

PROLJEĆE I MOJI SNOVI

Napokon je stiglo i moje proljeće. Polako se “uvlači” u moj život. Premda je vrijeme još uvijek pomalo sumorno i kišovito, nestala je ona “magla” iz mojih misli i srca.

Sve se mijenja; i priroda i ljudi.

I ja se mijenjam. Sve je u meni nekako “lepršavo i sunčano”. Vrlo mi je teško usredotočiti se na bilo što, posebno na učenje i školu.

Sve češće zatečem samu sebe kako razmišljam i sanjarim, pogleda usmjerenog u daljinu.

Svake godine u ovo vrijeme prestanu me zaokupljati tmurne misli o mojoj nepredvidljivoj budućnosti i o razlozima svega što mi se događa.

Misli su mi zaokupljene nadolazećim ljetom, ljetnim avanturama i zabavama s društvom, večernjim izlascima, ljubavlju, pticama, suncem i sličnim stvarima.

Ne dozvoljavam da mi to itko oduzme, iako mi se čini kako svi nastoje oduzeti ta moja sanjarenja, ne dozvoljavam to. Kamo je nestala ta vesela promjena? Roditelji me gnjave kako se moram još malo koncentrirati na učenje; profesori nam svaki dan najavljuju sve više i više testova; prijatelji žele što više vremena provesti zajedno sa mnom. A ja samo želim osjetiti tišinu oko sebe, ležati na plaži, gledati plavo nebo i sanjariti.

Zašto me “muče“ tim nevažnim stvarima?
Pa to je moje proljeće!

Na kraju mi navečer ostane samo dvadesetak minuta
prije utonuća u san, kroz koji se mogu nesmetano
radovati u sebi i razmišljati o proljeću!

Marka Todorović
Opća gimnazija I.c/2004
SŠ Brač, Supetar

MOJ DIDA JE MASLINA

Kad je dida moj partija,
naresla je jedna maslina.

Grane su joj bile osušene,
ka didine ruke.

Grbava stabljika bila je pognuta,
ka didina umorna leđa.

Njezino korijenje bilo je naborano,
ka ča je bilo didino lice.

U njezinim žilama tekla je
didina krv, uporna.

I maslina se svim snagama izvijala
uvis,

ka ča je dida zadnju snagu uprega
kopajuć.

I maslini je sa plodova kapalo uje,
ka ča je didi znoj kapa sa čela.

I njezini pupasti plodovi
bili su ka didin drob.

A ja znan da je ta maslina moj dida,
jer u njoj vidin onu istu snagu i voju.

*Hana Huljić,
VIII.razred/2005.
OŠ Lučac, Split*

MOJ OTOČE, JA GREN

Svanut će dan,
na satu će bat udrīt,
vapor će timun okrenut,
i iz porta isplovit.
Grlo će se u uzal zauzlat
za suzu fermat,
obećajen ti, vratit ću se,
nemoj tugovat.

U nidra ću tada zbit
sve ča se može sa sobon nosit:
škure ponistrih,
krove potleušić,
rašundrane humare stare,
kampanele crikvih, jude drage,
pisme klap i skulu malu
ča ditiñjstvo su grlili.
U naručaju ću cviće, vrtle,
vonje, portune i kale
sa sjeton zibat,
sve lipo ča iman za nosit
na srce ću tašelat.

U verse, ko u škafetin
svoje ću misli

i uspomene drage notat.
Digod bila, s tobom ću hodit
tvoje nebo u oku nosit
i zrno žala u postolu.

A kad opet dojden doma
ti ćeš znat
da je tvoja sa otoka mala
zauvik u srcu
tvoje dite ostala.

Puno će vrimena pasat
ma moj će vapor opet
u porat kuštat.

*Borkica Jugović,
IV.razred2005.
Opća gimnazija Bol, Brač*

DEŠKOŠ

Sinoč je jopet moja nona srikala
I na bidnega nonota vikala:
Di si bi kal pahaš ka čep o(d)
dimijane?
Sigurno si pi u konobi. Znan te, moj
druškane!
Štringo stara, bi san na misi.
A ne vidiš da mi krunica još na vratu
visi.
Lažeš, lupežu jedan, ka pas!
Ol pića te izdaje glas.
Ne lažen, na dušu! Nisan konobu
ni vidi.
A ti viruj, oli ne, kako ti se sviđi.
i... napokon, bilo bi ti boje da greš
leć,
Jerbo bi ti moga čagod ča ne mislin
reć...
I kal je bi sigur da stara spi,
Nono je parti tamo di je i pri bi.
Fala ti, Bože, reka je, da se znan
snać.
Iz dišpeta neću do sutra iz konobe
izać.

*Anđela Stančić,
V. razred/2005.
OŠ Selca, Selca*

 D SVEGA PONEŠTO

COMPUTER FREEK

Stalno se pitam gdje si?
Ma pusti više taj P.C.!
Koga tražiš na CHAT-u!
Ne zuji uvijek po internetu.

Dok nervozno šećem po kući,
Mama će zabrinuto:
"Kćeri moja danima ne učiš –
To tebe nešto muči."

Da nije onaj isti
Mali, čupavi, plavi –
Sada na ljubavnoj listi
I čuči u tvojoj glavi?

Sad svi već znaju
Da si moj computer freek.
Zar te cure ne zanimaju,
Ili je to samo tvoj trik?!

*Meri Lukšić,
VIII.razred/2004.
OŠ Supetar, Supetar*

TKO ZNA

Izgubio sam te
S jesenjom kišom
Što pomamno je pljuštala
Onoga dana
Nad malom uvalom.
Izgubio sam te
Među kapljicama
Mora,
Među nestašnim
Valovima
Koji su žurno nestali s vjetrom.

Tko zna, možda te gdjekad
Ipak nađem –
Makar u zrnu soli,
U jetkom mirisu
Mora...
Ili kakko pretvorena
U pjenu
Spavaš na valu...

*Toni Trutanić,
VIII.razred/2004.
OŠ Selca, Selca*

MOJ PAS

Moj pas je lip,
čini mi se pomalo i slip.
Godina dosta ima,
ča ja znan kad ga je ko stima.

Uvik mi na živce daje,
ko god dođe on neće da laje,
a po noći ka da je vrag u nje uša
svak ga po cilu noć mora slušat.

A moj Sokole,
ča ću s tobom činit
kad ja moram
misto tebe pinit!

*Jure Trutanić,
III. razred/2004.
OŠ Selca, Selca*

PIVO KLAPA

Pod ponistron klapa pivo.
Sve je lipo, sve je živo.

Otvorile cure škure,
po neka su kasne ure.

Svaka cura sad se noda
da će sutra postat mloda.

Čin je klapa zakantala
svaka se je nasmijala.

Već i kasna ura tuče,
ma kad cure pisma vuče!

U posteju vajo puoć,
a klapa će opet duoć.

*Andrija Petrović,
VI. razred/2004.
OŠ Pučišća, Pučišća*

BAKALOR

Svaki petak u korizmi
Kuhodu bronzini,
A u njima bakalor
veli kapitol.

Malo piza,
skupo spiza.
gušti su gušti
amodu ga muški.

Vonjo sva kuća
čuje se sa puta,
bilo meso njegovo
likarijon zaliveno,
malo petrusimul,
luka
i domoćeg kruha.

Ji bi ga čovik
svaki don
da je za bagatelu
bakalor.

*Silvija Buvinić,
V. razred /2005.
OŠ Pučišća, Pučišća*

LAMPIJUN

Ono svića naših storih
na petrolij je gorila,
dugaške večeri krotila
lako bi se ugosila.

Prid njon se nikad guštalo
rakamovalo i jubovalo.
Znalo se Boga molit,
blagovat i punat udit.

Na brokvi je visila
za kominon jude tišila,
ni perikul da će zalampat.
plamik bi se mogo potendat.

Svitlila je cili vik
dokle letrika ni došla
na svit.

Pasalo je njezino vrime.
Danas je sve na botun,
Lampijun je išo u kantun.

*Silvija Buvinić,
V.razred/2005.
OŠ Pučišća, Pučišća*

KOSIĆ

Tica crno
Moli je tić
Ime mu je kosić

Po cili don skakuće
po travici oko moje kuće

Jo ga gledon, pa mu se divin
"Dojdi vamo, da te boje vidin"

Svako jutro kad se probudin
Nanovo se opet čudin

Pismi lipoj
Pismi dragoj

*Lea Katić,
VI.razred/2005.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2006.)

NE MOGU TO OBJASNITI

Tri puta dan je prošao. Tri puta će proći. Tri puta će sunce zaći. Tri puta izaći. Vjetar me ponio na krov. Gurao me i prisilio da se penjem. Sjela sam. Treći put sunce zalazi. Njegova svjetlost topi se na mojoj koži, ulazi u krv koja će zasvijetliti. U očima mi jezero koje sunce obasjava negdje daleko...Meni daleko, a drugom djetetu blizu. Hladno je. Vjetar prodire kroz kožu, ali ne izlazi van. Njegova hladnoća postaju moje kosti koje me bodu i zebu poput tisuće trnova ruža i kockica leda. Njegovo puhanje postaje jaka struja koja brza moju krv, struja koja me šaklja između ružinih trnova. Rano je proljeće. I dalje je hladno. Gradski snijeg pomiješan je s mirisom prvih proljetnica.

Sunce je zašlo. Kosa mi postaje tisuće sjajnih vrpca, zraka, šara čije se boje prelijevaju iz prve u drugu i treću....Sve ovo ne mogu objasniti. Te boje i ta toplina, nemoguće je objasniti. Hladnije je. Žamor. Čujem nešto!

Vjetar mi uđe u ruke i prebaci na prozor. Na televiziji prikazuju dokumentarac o gušterima. Sjećam se, kad sam bila mala, sunce je pržilo i stalo mi kapljice znoja na lice. Igrala sam se na travi suhoj i tvrdoj od vrućine. Oko mene puno trnovitih grmova kupina.

Čujem šum! Posve običan šum. Čujem kako prolazi kroz suhe travke između kamenja, po zemlji! Sve bliže i bliže. Protrčao je pored mene i okrznuo mi ruku. Briznula sam u plač. Danas razmišljam: kako me tako malo stvorenje kao što je gušter moglo preplašiti. On mene plaši, a ja sam ta koja nemilosrdno gazi cvijeće i travu, kidam lišće, bacam otpatke iako mi je koš vrlo blizu, hvatam leptire, skidam im prah s krila i gnječim kukce. Hladno je. Dokumentarac je pri kraju. Idem prošetati. Primjećujem sklad sunca, hladnoće, boja.... Sklad koji do sada nisam primijetila. Sve što vidim stapa se sa mnom. Svaki povjetarac, svaka nijansa boje, sve melodije i svi zvukovi, cvrčanje cvrčka u mojim mislima, trzaj cvijeta kad skakavac skoči s njega, svaki oblačić na nebu. Sve to dio je mene i svakog čovjeka kojeg je majka Priroda stvorila.

Krvlju mi teče voda Atlantskog oceana, vene mi poput korijena kukuruza, u očima mi jezero puno svjetlosti o koje se sunce ogleda, mravi mi prolaze tijelom kad sam nervozna. Veoma je čudno kako je to teško objasniti. Ipak... Možda sam već objasnila.

I. MJESTO

Melina Ćuk, V. razred/2006.

OŠ Jabukovac, Zagreb.

VLADIMIR NAZOR „CVRČAK“

Čovječe, zašto se ljutiš na mene?

Čime sam te povrijedila?

Na moje si tlo stao da bi dijelio osjećaje i život sa mnom, volio me, čuvao i brinuo se o meni.

Darovala sam ti sebe, svoju ljepotu i sve svoje dragocjenosti. Vjerujući u tebe, sebe sam ti poklonila. No, ti si nemilosrdan, bez razumijevanja, počeo mijenjati moje savršenstvo ne uviđajući posljedice toga. Moja te upozorenja nisu zaustavila i natjerala da staneš i zanosiš se nad onim što činiš.

Bez ljubavi, brige i poštovanja prema meni, tvoji su zahtjevi postajali sve veći. Odnosio si se kao najljuciji neprijatelj: palio me, rezao, bušio, pilio. Uništio si mi pluća, zagadio rijeke i mora. Poklonio si mi smog i zatrpao smećem.

Zašto se ljutiš na mene?

Zaustavi ove muke!

Rodila sam te da budeš zdrav i jak, da brineš se o meni i da u njedrima nosiš zlatni ključ, ljubavi, vjere, razumijevanja i radosti.

Neka zlatni ključ otvori tvoje srce i neka nas poveže osjećaj ljubavi i poštovanja.

II. MJESTO

Valentina Čulina, VI. razred/2006.

OŠ Mate Balote, Buje

ČOVJEK I PRIRODA U NAZOROVIM STIHOVIMA

Priroda je neizostavna tema Nazorovih pjesama. Shvaćajući čovjeka samo kao dio prirode, a ne izvan prirode, nezamislivo je da u svoje pjesme ne utka ponešto o prirodi.

U najtežim, najtužnijim trenucima života, priroda, ta divna priroda daje snagu, volju i želju za životom. U Nazorovim pjesmama imamo dokaz da pored ljubavi prema majci, snagu za život daju sjećanja na ljepotu borovih šuma i na osmijeh žarkog sunca. No, pored sreće majčinstva koja se uspoređuje s veličanstvenim sjajem zvijezda, ipak i sretnu radost prati slatki pjev ptica.

Tiha je pjesma uspavane šume u kojoj je Nazor opet opisao dio našeg okruženja koje možemo zapaziti bilo gdje. Možda o šumi nikada ne razmišljamo na način da je i ona živa i ima dušu dok u blagom miru ljetne noći tiho izvire voda.

Tišina je divna....

Bez obzira na dan ili noć, priroda je uvijek veličanstvena. Nazor uvijek nađe ono što je lijepo, što je upečatljivo.

Nazor pokušava čovjeku skrenuti pozornost na ljepotu življenja ruku pod ruku s prirodom. Stvoren je da bude sretan, da uživa u ljepotama koje mu se nude.

Ali, shrvan brzinom života, stalnom borbom za više, čovjek je zaboravio uživati u jednostavnim stvarima koje su mu na dohvat ruke. Za prekrasne sunčane dane ne mora platiti, ne mora se mučiti...

To mu se samo nudi. Samo treba znati stati i uživati. Pjesmom Cvrčak nam je htio reći da se ne smijemo stidjeti što će nam dušu razgaliti ljepota cvijeća u svibnju, ili što će nam omekšati srce ako gledamo i slušamo tok male, brze rijeke.

Sretan je samo čovjek koji može i zna biti dio prirode i koji će uživati u pjesmi malog cvrčka. Bez obzira da li je tema priroda, Nazorove pjesme su uvijek priroda. Sve slave ljepotu koja je tu, oko nas, ali često nemamo vremena da stanemo i vidimo ju.

III. MJESTO

*Krunoslav Medak, V. razred/2006.
OŠ Blaž Tadijanović, Slavonski Brod*

“A TEBE ZEMLJA RODI DA BUDEŠ ČIL I JAK, DA U NJEDRIMA NOSIŠ ZLATAN KLJUČ”

Vladimir Nazor, CVRČAK

Sunce veliko baca svoje plamene jezike na lug, opeče svaku skrovitu grančicu, zavuč se u kuće, zaviri u mišju rupu. Sve se sakrilo, snuždilo, pokorno prihvaćajući Sunčev plameni obred što ne šteti ni pticu u grmu, ni jazavca u rupi, ni ljude na poljima. Žmire i teško dišu ptice u grmu, sklupčali se jazavci u rupama, polijegalo selo u kućama...

A cvrčak zove! Dođite! Napijte se Sunca!

Nahranite se njegovim sjajem! Gdje ste sad vi, o slabići podmićeni jesenskim plačem voda? Tko vam drži ruke da se ne poklonite Suncu velikom što vam srca grije? Sunce vas je stvorilo! U vama je njegov sjaj! Imate čast nositi njegov znamen u sebi, a da toga niste svjesni! Vi nosite pečat Sunca sa sobom! O, tako sam malen i slab bez Sunca... Tako sam nemoćan bez njegove snage.... Gdje pronaći utjehu? Otkuda crpiti život ako mi Sunca nema...? Ja noću patim. Ja jesenske plačne dane provodim u samoći. Čuvam u sebi iskru Sunca koja me prati i pruža mi utjehu. A vi? Vi se od njega skrivate da vas njegov sjaj previše ne obasja... Rođeni ste da patite, rođeni ste da budete jaki!

Sunce će vas iskaliti i unijeti u vas životne sokove! Život nije mlaka smjena ugodnosti i blagosti!

Budite radosni! Radosni što u sebi nosite silinu mora i vedrinu neba! Pjeva tako cvrčak, bruji teško dajući pečat tišini obreda Sunčeva plama. Sluša ga ptić u grmu, sluša ga jazavac u rupi, čuju ga ljudi u kućama.

Iz petnih žila kliče Suncu upijajući njegov plam svim osjetilima i glasno šireći njegovu snagu. Njegov zlatni ključ od neprimjetnog stvora učini glasnika mira i radosti. Sunce i cvrčak, cvrčak i sunce, zajedno u krugu svjetlosti i topline.

Minu podne. Stiša se svjetlost sunca ispraćena pjesmom cvrčka. Probudi se ptić u grmu, proviri jazavac iz rupe, nagnuše ljudi iz kuća. Smiri se cvrčak na crnoj smrči. Zaspe borac, čuvajući u sebi iskru Sunčeve radosti...

I. MJESTO

*Svjetlana Višnić, III. razred/2006.
Gimnazija Karlovac, Karlovac*

“A TEBE ZEMLJA RODI DA BUDEŠ ČIL I JAK, DA U NJEDRIMA NOSIŠ ZLATAN KLJUČ!”

Vladimir Nazor, CVRČAK

Dok stojim usamljena tih prvih dana ljeta u rodnom kraju, a slavonsko sunce prži svom žestinom, osjećam samo sjetu.

Zrak po prostranoj ravnici leluja od sunca. Snopovi pšenice poslagani su pravilno u redove, samo mi ponegdje vidik prekidaju visoki kukuruzi ili krošnjate kruške ispod kojih su se zbile, od sparine teško dišući, ovce. Zemlja se isparava od teškog, vrućeg zraka, a maknem li glavom, osjećam toplinu kako me ljubi.

Pitam se zašto u meni ova sjeta. Je li to sjećanje na djetinjstvo? Samo nezreo čovjek zavidi djeci na trenucima radosti jer zaboravlja kakvi su nemiri u njima. Jučer sam se trudila prevladati nemir. Nije bio posljednji – danas ću iznenađenja prepoznati kao svoje stare poznanike. Neću se ljutiti na nesavršenstva jer znam da su nužna; s velikom ću blagošću pristajati na sreću i nesreću. I sada, u trenucima slabosti, okrećem se neprimjetno tišini, u samoći slušam misli o nevažnim stvarima.

Osmjehom ću nadvladati svaki poraz i svijet će mi se približiti. Krotim svoju maštu jer dobar i loš čovjek koračaju istim putem. Neću se bojati svijeta i ljudi jer pristajem na svoj život ne postavljajući uvjete.

Neću tražiti tajnu u velikim stvarima. Možda je upravo ovdje, ispod žita, ili one krošnjate kruške, a ljudi su takvi kakvi su jer skrivaju vrline.

Vrući slavonski ljetnoi zrak miluje, miris zemlje omamljuje, a ja znam da će on doći neprimjetno. Kad budem u nevolji, sretat će ga slučajno. Pomagat će mi. U našem prijateljstvu sve će biti unaprijed određeno i poznato. On je pjesnik mojih stihova.

II. MJESTO

*Maša Zibar, IV. razred/2006.
Gimnazija Lucijana Vranjanina, Zagreb*

“A TEBE ZEMLJA RODI DA BUDEŠ ČIL I JAK, DA U NJEDRIMA NOSIŠ ZLATAN KLJUČ”

Vladimir Nazor, CVRČAK

Ne znam je li stigao već Noinom arkom ili su ga bogovi prirode poslali da svojim čudesnim bićem oplemeni zemaljska rađanja, ali znam da je satkan od niti plamnog Sunca, morske kose, crne smrče, svilenog traka vjetra i kapljice žute smole.

Kao daa ga je morska pjena istisnula na žal, na ljubičasto kopno bez kruha, vode i putova. Othranile ga sjemenke i bobulje i sol s morskih hridi. Žeđ mu smirivale kiše noćne i rosa jutarnja koju je sakupljao u cisternu svoga srca koju je u sebi izdubio. Naučio se trpljenjem i čežnjom za cijeli život.

Njegove su staze utirale mazge i ovčari mrveći kamen golim stopalima, očvrslim na stijenju i draču. Uvijek je birao putove odlaska i povratka. Iz najtamnijeg životnog klanca on bi izlazio optočen pomamnom pjesmom poniklom iz frule života za kojim je cijelim bićem žeađao.

Bio je opijen prirodom i pustinjom i zrcima stakla i dugom svih boja i roosm i jesenjim vodama. Bio je ispleten od šuma, mora , potoka. Nebesa i zemlja za njega su samo okviri najljepše slike koju je itko mogao izmisliti. Tu su smještene sunčane harfe i zlatne iskre na kori jasonovoj. Dolovi i luzi, grmovi što gore, modro grožđe, pčela roj, srebrno more,

vatra i mlijeko života. I putnik od suza i znoja kojeg su dotakli i radost i pustoš i led i samoća i vjetri s vrhunca. ali nikad nije u njemu zamro pjev sunčani, nikad se nije prekinula struna goleme harfe koju je svojim prstima majka zemlja prostrla između sebe i sunca. I tko god dirne u njene žice, zabruji u njemu životna pjesma i svijet postane lijep te shvatiš da je život neprocjenjiv dar i da si ti radosti ključ.

Dovoljno je pustiti tišinu da se razlije po nama, cvrčka zvuk, da se probudi pomamna pjesma, da zarominja radost iz dubine, da te kaplja mira i milinja cvjetnog omekša i obasja, da budeš pjan, da ti noge trnu od ljepote, a oči se presvuku od iskara što klize s vedrog neba.

Pjesnik opominje da ne okrećemo pogled među zločeste koprive i smrdljive bunike, već da se spustimo niz vrelo ljepote. Preni se zemljo i cikni! Onaj čudesni dječak odrastao u uvali punoj šutnje i kamenja, živio je život ptica, kukaca, stabala, jelena, pastira, bijelih lađa, vinograda i maslina. Svojom čakavštinom, tim instrumentom koji muje dao dušu, čuvao je riječ materinju. Njime se javljao, njome je kunio i molio. Njome nas ljepotom ozlijedio i njome volio.

Niti folklora, religije, prirode sve je pretočio u ditiramb. Riječi su letjele uvijek u jatu i tvorile nizove od koralja, svjetlosti južnih zvijezda, mekane sjene. Pjesnik je živio zadoovljstvo i mir, sklad i prirodu. Shvatio je da je sunce tek malena svijeća što ju je užgao sok

sa suhog stijenja iscijeđen rukom čovjeka. I kada je preplavio dušu vrelom sretnih nadahnuća odlučio je leći u krevet u kojem se rodio, premazati tijelo uljem i vinom i biti sveder mlad.

Voljeni pjesniče, maslina i grozd, cvrčak i crna smrča i danas sriču tvoj vječni ditiramb!

III. MJESTO

*Monika Milić, II.razred/2006.
Gimnazija Matija Mesić, Slavonski Brod*

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2007.)

U JOŽINOM NARUČJU

Noć na moru s ocem. Nebo su prekrili crni i teški olujni oblaci. Drhtim. Mreža mi se zapliće kroz promrzle prste. Valovi zapljuskuju našu staru drvenu gajetu. Nemir i strah uvukli su se duboko u me i ne daju mi disati. Otac me šalje spavati u potpalublje. Želi se sam boriti protiv oluje.

Od straha sam zadrijemao. U polusnu čujem čudne zvukove. Je li to plač, vapaj ili tužaljka? More, more sinje...

Nije li to samo škripanje već dotrajalog drveta? Zakuhalo more. Valovi nemilosrdno udaraju o bok broda. Naginjemo se.

Polako otvaram oči. Zapanjeno pogledam čovjeka širokih ramena, okovanog teškim lancima.

O, dragi Bože, ljudina bez nogu, a u rukama toliko snage da ogromnim drvenim veslima pokreće našu dotrajalu gajetu. Uplaših se, ali prepoznah Iliju.

Galiot, Neretljanin, čovjek sa stotinu ruku.

Strah je slabio. Sjedam mu u krilo. U svoje čvrste, velike šake primio je moje nejake. Veslamo zajedno, usklađeno i nadljudskim snagama, uvijek naprijed, prkoseći oluji.

Nestao je strah. Veslam ponosno i slobodno, snažan poput svoga spasitelja.

Odjednom snažan nalet vjetra prevrće gajetu. Stišćem se uz Iliju, ali voda je okrutna i hladna. Ne želim završiti na morskome dnu! Iz svega glasa zazovem: "Spasi nas, dobri naš Veli Jože!"

I kad smo Ilija i ja već tonuli, osjetih da me nešto podiže iz ledene vode. Promrzao i izmučen našao sam se u nečijem naručju... Jože mi se nasmiješio.

Ostali divovi, Jurić, Liberat, Ivan, Marko i Toma, u tren su na žal izvukli našu staru gajetu. Rukovao sam se s Jožom, a razjarena svjetina se već skupila po škrapama i hridima, misleći da će mi divovi nauditi. Ubrzo su se uvjerali u suprotno.

I, dok sam im mahao, nestade u hipu moj Jože, nestane Ilija, divovi, svjetina...

Protrljam oči. Budim se iz sna. Oluja se smirila, umorno more je zaspalo.

Otac i ja pobijedili smo oluju.

Ilija i Jože udahnuli su mi snagu i oslobodili me straha.

I. mjesto

Luka Faraguna,

VII. razred/2007.

OŠ Vladimira Nazora, Krnica

VODA

Carlos je hodao po ispucalome, izmučenome tlu. Bila je noć. Polako se popeo na vrh jedne litice. Bio je star, njegova koža je bila puna bora. Po izgledu bi se reklo da ima barem 70 godina. Sjeo je na vrh litice i polako promatrao krajolik. Do kuda god je pogled sezao, vidjelo se isto - pustinja i ruševine. Nigdje ni trunke zelenila. Golemi jarak prolazio je kroz tu pustinju. Kao da je tuda prošla nekakva golema zmija i za sobom ostavila taj jarak. Carlos se još sjećao te zmiје, iako su prošla desetljeća otkako su je ljudi nasilno ubili. Carlosu se činilo kao da je to bilo jučer - tisuće ljudi trčalo je prema njoj, noseći boce, kanistere, kante i sve ostalo u što se mogla pohraniti tekućina. Mnogi su došli i cisternama. Poput golemog roja komaraca, oni su počeli sisati njezinu krv. Mnogo krvi ljudi su i prolili, ne shvaćajući njenu vrijednost. Mrcvarenje zmiје nije dugo trajalo. Za manje od godinu dana, nestala je. Ostao je samo taj golemi jarak da podsjeća buduće generacije na njezino postojanje. "Kako li se ono zvala?" pitao se Carlos. "Ah, da. Amazona". Zatim je ustao i krenuo prema svjetlima koja su sjala u pustinji.

Dine su zatrpavale ostatke velegrada. Poput prstiju nekog očajnika zatrpanog u pijesku, iz dina su virili neboderi. Buku automobila i milijun usta koja gov-

ore istovremeno sada je zamijenila glazba vjetra. Nekoć središte civilizacije, velegrad je sada bio tek podsjetnik na neka davna, bolja vremena. Ljudi tu i dalje obitavaju, ali ni oni, kao ni ostatak planeta više nisu isti. To su sada tek suhe, sumorne spodobе koje lutaju po toj pustoši, tražeći koju kap vode da barem na trenutak ugase svoju golemu žeđ. Tek sada, kada je 95% svjetske vode ili isušeno ili zagađeno do te mjere da nema povratka, ljudi su shvatili njenu pravu vrijednost. Carlos je, podbočen na svoj štap, polako hodao po ulicama. Bića oko sebe prije bi mogao nazvati zombijima, nego ljudima. Koža im je bila isušena i puna rana, dijelom zbog visoke razine ultraljubičastog zračenja, ali i zbog velikog nedostatka vode koja je bila prijeko potrebna tijelu. Mnogi su imali i razne deformacije. Nitko nije imao kose - ljudi su brijali glave radi lakšeg održavanja higijene. Vode nije bilo ni za piće, kamoli za pranje. Ali oči su bile pravi pokazatelj očaja i patnje tih ljudi. Bile su ugasle. Buljile su u daljinu. Kao da su pregledavale budućnost, tražeći dan kada će opet dobiti čašu vode.

U daljini se vidio ocean. Ali, on nije bio plav i snažan, pun života. Sada je to bila tek odurna žuto-smeđa tekućina. Ali to je i dalje bila voda. Naravno, puna najrazličitijih kemikalija, otrova i radioaktivnog otpada,

ali ipak voda. Crijeva su usisavala taj ocean, transportirajući njegovu krv do golemog pogona za pročišćavanje. U pogonu je radilo na tisuće ljudi, 16 sati na dan, a plaća je bila litra vode na tjedan. Voda je sada bila vrjednija (a i rjeđa) od dijamanta. Ramirez je završio još jedan radni dan u toj 'ambasadi pakla', kako su je nazivali radnici. Ali, danas je mala zraka svjetla osvijetlila Ramirezov tužni, jednolični život. U svome kanisteru nosio je litru vode. Pomno je zamotao zalihu vode u svoj prljavi ogrtač. No morao je probati barem malo te divne tekućine. Brzo je otpio jedan gutljaj. No ubrzo se sjetio svoje žedne djece koja ga čekaju. Odmah je krenuo prema velegradu.

Nije bilo izlaza. Ravno ispred njega je bila povećana šetnica (ono što je od nje ostalo) po kojoj je teturalo mnogo ljudi, tražeći način da pobijede žeđ. Jedina sporedna ulica, njemu slijeva, bila je istovremeno i slijepa. Ramirez je znao kolike su mu šanse da prođe s kanistrom vode. Ali u glavi mu je cijelo vrijeme bila slika njegove najmlađe kćeri. Točno se sjećao njenih riječi koje je jedva izustila iz svojih žednih i iscrpljenih usta - "Tata, jel' ćeš se vratiti s vodom?" Odmah se sjetio i svoje preostale djece. Svi su oni sanjali dan kada će im kap vode pomoći da barem na trenutak lakše vode bitku sa surovom stvarnošću.

Znao je i da barem dvoje od njih petero neće moći izdržati do njegove sljedeće plaće. Stoga je polako, ali odlučno, krenuo naprijed.

Ljudi su bili poput hijena. Trojica su zapriječila put Ramirezu. Gledali su ga ravno u oči. Kao da su ga skenirali, tražeći onaj isti očaj u njegovim zjenicama. Ali, jedan gutljaj vode je učinio svoje. U Ramirezovim očima je sada sjala nekakva vatra. Mala vatra, ali su postojale šanse da ta vatrice otopi led koji je okovao kako njegov, tako i život preostalih stanovnika Zemlje. Ali i drugi su htjeli barem iskru te vatre, da se ugriju. To je bio još jedan u nizu paradoksa kojim su 50-te godine 21.st. obilovale. Na prosječnoj dnevnoj temperaturi od 58 stupnjeva, čovjekovo srce držala je i postupno sve jače stiskala velika ledena šaka, drobeći ono njegovo biće koje živi u njemu.

Na svijetu je sada još životarilo oko 50 milijuna ljudi, ali ni jedno ljudsko biće. Ljudsko biće je bilo samo još jedna vrsta u dugom nizu koje je čovjek istrijebio. Ali ona je nestala puno prije velikih suša koje su transformirale svijet u ogromnu pustinju.

Najviši iz trojke koja je odmjeravala Ramireza shvatio je da on nije jedan od njih, nije vidio onaj isti očaj koji je bio u njegovim očima, shvatio je da je on imao nekakve veze s vodom. Očajnom čovjeku koji vodu nije okusio tri tjedna nije trebalo dugo da shvati o čemu je riječ.

Već u sljedećem trenutku njegov nož se zabio u Ramirezov trbuh. Ali umjesto da iz mjestu uboda potekne krv, potekla je voda. Nož se zabio u kanister, stvarajući rupu na njemu. Ubrzo se gomila bacila na kanister. Svi su znali da nema dovoljno za sve, ali to nikoga nije bila briga, jer nitko nije mario za žed onoga do sebe. Stoga ništa nije sprječavalo žednu gomilu da se doslovce pokolje za vodu.

Zubi, šake i najrazličitija improvizirana oružja sada su pomagala svojim gospodarima da se domognu barem jedne dragocjene kapi. Visoki ćelavac koji je i započeo tučnjavu uspio je prinijeti kanister ustima. Trenutak nakon što su njegova hrapava usta osjetila vodu, grkljan mu je prerezao jedan mali čovjek koji se prethodno objesio za njegov vrat. Slična sudbina uskoro je zadesila i njega.

Ljudi su izgubili i one zadnje komadiće ljudskosti koje su imali. Tužno je to što taj snažni nagon i želja za preživljavanjem često pretvori čovjeka u životinju. On jednostavno juri, sa ciljem da sebe spasi, te usput gazi sve na svome putu. Ali je ipak preživio. To mu je valjda dovoljno dobar izgovor za sve one koje je na svome putu ka 'spasenju' osakatio. Dragocjenu litru vode progutalo je tlo, koje je bio jednako izmučeno kao i ljudi. No bila je tu povećá lokva jedne druge tekućine - krvi. Oko famoznog kanistera ležalo je ukupno sedam tijela. Bilo je i mnogo ranjenih. U sljedećih nekoliko dana i oni će umrijeti. Infekcije

su, uostalom, uz dehidraciju i bile glavni uzroci smrti. Pojedini ranjenici, očajnički žedni, počeli su lizati krv sa svojih rana, u nadi da će njome utažiti žeđ. Ostaci gomile, oni koji nisu bili osakaćeni borbom, vratili su se svojem očajavanju, buljenju u daljinu. Carlos je opet bio tu, sjedio je i promatrao još jednu tužnu etidu koja se odvijala na velikoj svjetskoj pozornici, a gledatelja je bivalo sve manje. Nitko nije imao volje, ili u najboljem slučaju energije da se osvrne i pogleda tuđu bol. Da joj barem uputi jedan pogled sažaljenja. Tako je bilo i prije, dok je voda padala s neba i dok su golemi brodovi plovili rijekama i morima. I to je jedan od glavnih razloga zašto je svijet danas tek golema pustoš. Carlos je tužno pregledavao svijet oko sebe. Kao da se nadao da će iza ruševina i pijeska ugledati kakvo zelenilo, kakvu nadu.

No, nada je, kao i šume, odavno bila posječena, uništena. Starac je pognuo glavu. Ljudska civilizacija je bila na rubu propasti.

I ne zato što je izbio 3. svjetski rat, niti zbog invazije Marsijanaca, već zato što čovjek nije htio zatvoriti slavinu. U metaforičkom ili stvarnom smislu riječi.

I. mjesto

Zlatan Ibradžić,

I. razred/2007.

Gimnazija Sisak, Sisak

CVRČAK

S punistre od kamare
gledan nebo plave boje,
slušan kako cvrčak mali
raskantano lito hvali.

I on cvrči cri, cri, cri
na zelenon grančici,
i ponavlja cri, cri, cri
na borovon grančici.

Ma odjednon cri je ferma,
di je cvrčak, di je pisma,
u tišini sve umukne,
u tišini pisme ni.

S punistre od kamare
gledan nebo plave boje,
kako to da cvrčak mali
zamukne dok lito hvali?

*Željana Stanarević,
VIII. razred/2007.
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

DA JE BILO

DA JE BILO
uvik žvit
sto mitit
živ i zdrav
bit.

DA JE BILO
na stogu pinez
ništa činit
dangubit.

DA JE BILO
lipo izgledat
uživat
kruha bez motike
i tako u vike.

DA JE BILO
jist i pit
tilo nahronit
u veštitu hodit.

Ma vajo poč gori
i ostavit do postolih,
somo ruke
krunicom vezat.
Zaludu je mrnjat
vajo pod bore ostat.

*Silvija Buvinić,
VII.razred/2007.
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠKOJ

Škrto zemja
vajo puno lavurat
u zemji i stini
za priživit
i dicu na skule dat,
pinez imat
ako će na škoju ostat.
Jerbo zatvorodu se škure
jedna po jedna.
Selo će brzo nestat
ako se za mladost
ne bude pensat.
Ostat će u konobi mlot
uspijenton,
maškin i motika
svi hoćedu bit
gospodini od čovika
i lopišon rodit,
jedno dite hronit.
Kolinih sve manje
škoj nestaje
nikor pod bore,
niko priko mora,
otpraćije hi škoj tužan

ko da je kužan.
Ali doće vrime
kad ćedu progovorit
stine
i vrotit
oni por mladih
da na škoju
život grodi.

*Silvija Buvinić,
VII. razred/2007.
OŠ Pučišća, Pučišća*

NUONO I NJEGOVO VRIME

Ni me briga kakvo je onda vrime bilo
ča se za marendu jilo
i koliko se pinez tilo
da bi se glodnu dicu prihronilo.

Nisam kurjoža s kin je rodi,
kakove je kuće grodi
i kakove je njeguov otac stinje vadi.

Više bin volila znat koliko je cur voli,
ali o ten nikad ne govori.
Ma isto slušon njegove gončice
kad se spomjene svoje mladosti
oči zasjodu od radosti,
zarumenidu se obrazi
i sritan iz kužine izlazi.

*Ani Nižetić,
V. razred/2007.
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠKUŽAJ

Šest slov, jedna rič,
lako smislit, teško reć . . .
a još težje učinit
kad se tribaš izvinit.

Zač je tako, ko će znat,
ma se teško iškušat.

Brez nje život smisla nima,
toko je potribna svima.

A lagahna je i ni strana.
Ko je ne dupera, to mu je mana.

Dva sloga, jedna rič,
šest glasov oli slov,
lako je izventat,
ma se teško iškušat.

A svaka škuža jema muža . . .
sto tašelih jema buža,
svaki bronzin poklopac
i provislo krtolac.

*Davor Tonšić,
VI. razred/2007.
OŠ Selca, Selca*

O TOČE BEZ VODE TI ME NAUČI ŽEĐATI I ČEZNUTI ZA NEČIM CIJELI ŽIVOT

O moj otoče tvrda, slana morska stijeno!

Iz vode si izniknuo, iz tebe škrape,
hridi ponosno strše i štite te stoljećima.

O moj otoče. otoče bez vode, žedam
za tvojom raskošnom ljepotom, rasutom
daleko. duboko pod morem.

O otoče moj u ovo malo života
mog naučio si me cijeniti i voljeti
čvrsto kameno i raspuklo tlo

žuljevite ruke koje te klešu, otoče moj!

I kad nekad odem od tebe, žedat
neću, iz kamena tvog mudrost sam
naslijedila.

*Lucija Cvitanić,
VIII. razred/2007.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

GOYA: 3. svibanj 1808.

Predajem se
jer se netko predati mora.
Predajem se,
gubim bitku bez uzroka,
bitku bez smisla,
bitku bez pobjednika.
Dižem ruke u zrak
zbog nepočinjenih djela
i nepromišljenih misli.
Dižem ruke
zbog zadovoljenja pravde
i nezasićenosti čovječje.
Kriva sam zato
što sam rođena u snovima
i od njih preživljavam.
Kriva sam zato
što živim u svijetu ljudi
koji su me obasjali svjetiljkom smrti.

*Franka Kovačević,
VIII. razred/2007.
OŠ 1. listopada 1942. Čišle*

MEŠTROL

Kad usrid lita
more zamodri
to govori
da meštrol dohodi.

Usrid kanola
zapinilo more.

More huče,
tuče,
zali je,
prilije.

Brodi balodu
ma se ne dodu.

A oko šeste ure,
kad meštrol kalo,
po kućima zatvoraju škure,
jer su umorni od lavure.

*Zorana Petković,
V. razred/2007.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MASLINA

Stoji sama deset mjeseci
i onda dođu i
sve s nje pokupe.

Prođe zima,
Prođe proljeće,
prođe ljeto,
dođe jesen.

S njom dođu
i ljudi i uzmu
joj sve što ima.

I tako svake godine.

*Ivona Jelinčić,
V. razred/2007.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MOJE DRAGO ČA

Ah ta čakavica,
s njon se rojoš,
s njon umireš,
s njon živeš,
a to ne znodeš.

Uvik je uz tebe,
ne može pobić,
ni da želiš ne moš je izgubit.

Noj gore je kad vajo
govorit književni.
Onda se mišo i jedno i drugo,
judi umiredu od smiha,
a čičedu drugo.

Čakavica je čudo od govora,
i niko ne može goovrit vako, nako,
jer jo znon da je tako.

Dalmatinskemu čoviku
čakavica je sve,
On ne može živit bez nje.

*Ivica Lazaneo
VI. razred/2007
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

VALOVI

Pjene se i dižu,
buče i šumore valovi.
More je nemirno.

Igra, pjeni i šumi,
vjetar ga podiže.
Galebovi uzlijeću i odlaze.

Došlo je podne.
More je sada mirno.
Obasjalo ga sunce i
galebovi se okupili.

Sve je postalo čudesno
i prirodno lijepo.

Valovi su nestali
i povukli; šumor, pjenu i buku
sa sobom, na dno mora.

*Maja-Marija Štambuk,
V. razred/2007.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

VITRI NA BROČU

Kad zapuše jugo
svi se nodomo da neće za dugo.
Jer nimo čovika koji ni slabe voje
i koji ne reče: "Bit će boje"!

A kad bura zatrisko
svak se uz peć stisko,
ona huče, zavije, pini, diže more
vonka se izoć ne more.

Zato jo meštrol volin
kad se liti uz njega ohlodin.
Taman koliko mi triba
i osim meštrola nijedon vitar zo me
ni potriba.

*Julija Katić,
IV.razred/2007.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2008.)

NAZORU

Dok na moje okno kucaju kapi kiše
u samoći sobe ispijam njegove riječi
u pjesmu pretočen je
život
i stih je kao rijeka
bujan
njegove riječi rosom su
orošene
i žubore nemirom
vječnim
k'o krijesnice u noći što
svijetle
u meni sva čula
bude
vidim nebo što s morem se spaja
čujem klepetanje vjetra i krik galeba
pjesnika tražim u šumi što spava
u sivom kamenu što oglodala ga bura
u pjesmi cvrčka
nalazim ga
u bilu života.

1.mjesto

*Leona Bokulić,
VII. razred/2008.
OŠ Poreč; Poreč*

NEOBRONO MASLINA

Na zapušćenu starinu
ruke je stavi.
s puno ljubavi
vrimena i voje
uz nju je boravi.

U krisu je
poji,
prid neveru
gnjoji.

Nažurene ruke dizo,
tilo prignivo,
gronu kido
da bi bilo roda
zlotnega ploda,
za likora i
zajmicu
napuni bi kamenicu
da ni s nje po
i pod njen osto.

Zaludu trud
zaludu muka
i potno guća.
U gospodora
ostala je maslina
naobrona.

II. mjesto

Silvija Buvinić,

VIII. razred/2008.

OŠ Pučišća, Pučišća

POVRATAK

Predvečerje.

Posljednji cvrkut cvrčka je utihnuo. Otkucaji teških zvona sa zvonika postali su jeka. Umorni seljaci otišli su na počinak.

U toj tihoj, besanoj noći uočljiva je sjena ostarjelog pjesnika, sjena izgubljenog čovjeka koji traži nekoga ili nešto, traži smijaj svojoj umornoj duši.

Leži na obali.

Opijen je svjetlošću mjeseca, oči mu natopljene morem, suzama.

Ustaje.

Prilazi kroz drač između okolnih kuća, sjeća se svakog trenutka provedenog u ovoj tihoj luci, trpi bol zbog vremena koje je nepovratno prohujalo.

Velika kamena kuća još čeka svog čovjeka.

A umorne oči došljaka gledaju kamen, pokušavaju pronaći sebe, pokušavaju vidjeti dječaka kojeg je tu ostavio prije mnogo godina.

No tog dječaka više nema.

Odrastao je, izboran životnim brigama vratio se na svoj Brač.

Priroda istim mirisima diše. Čempres pred kućom još uvijek stoji. Mislio je da će tu zauvijek ostati i baštiniti ljepote svoje uvale.

Otišao je u daleka prostranstva.

Bez povratka!

Ostala je samo jedna ispisana knjiga sjećanja na dane djetinjstva i veliki pjesnik koji je svoj otok nocio u sibe i sve njegove ljepote podijelio s nama!

III.mjesto

*Ivana Vrdoljak,
VII. razred/2008.
OŠ Lučac, Split*

EVO GA OPET

Čvrči, žundi, zuji.
Umuko je.
Ni ga čut.
Somo vitar na mojen licu.
I sunce se sakrilo,
I zvizde otkrilo,
I misec se bili, a meni ruka leti.
Piše.
Izmeju dvi store škrape
U bokun zemje izreslo zelenje.
Trova.
Iz te trove, u moje
Oči, iz očiju u misli, iz misli
U ruku, iz ruke na kartun.
Evo ga opet!
Čvrči, žundi, zuji!
Črčojak.

*Marija Matulić,
VIII. razred(2008.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MOJA SKULA

U moje molo misto
uvik je sve isto.

Mama i ćaća rodu,
dica gredu u skulu, svoje znonje grodu.

Moja skula je u Postira na Polježice
u nju gre dvistotinjak dice.

U njoj se rodi, u njoj se uči,
ko gre u nju tribo da se muči.

A na moli odmor je gužva,
redori trču, gre se smočit spužva.

Moja skula imo lipo ime,
po Vladimiru Nazoru, ponosin se time.

To je naša skula već tridesetpet godin,
a jo je sedan godin već pohodin.

Jo ću iz nje brzo izoć,
a nova dica kroz nju će proć.

*Stipe Matulić,
VII. razred/2008.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

BURA NA BROČU

Šuško more
Tuče u bore
Masline savije
Cilu noć zavije

Vitar zavije
Lice umije
Trnu ti ruke
Ne moreš od muke

Sve odnese
Žid se trese
Škure jauču
Bura na Broču

*Josip Kušćević,
V. razred/2008.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

KAMENICA

Ol bloka stinje
Sa žujima na ruci
Muoj ćaća je
Kamenica izdubi.

Puno se urih
S piketon družī
Duokle ni kamenica učini.

I sad to kamenica
U konobi stoji
I litre uja
U sebi broji

*Ivana Radić ,
V. razred/2008.
OŠ Pučišća, Pučišća*

SVJETLOST NAZOROVIH MISLI

Posljednje zrake sunca lebde nad gradićem obavijenim tišinom . Valovi neumorno udaraju o oronule hridi prskajući ih svježinom svoga dodira. Prozračni veo tihog spokoja zaogrnuo je čitavo mjesto. Pusta riva odzvanja prazninom, jedino teški koraci sijedoga starca razaraju tišinu usnule i tihe morske uvale .U mislima doziva davne trenutke , prisjeća ih se ... dolazi do urezanih sjećanja zauvijek zakopanih u zaboravu ... Gubi se u vremenu , u duši oživljava sjećanja ... Slijepo udara po godinama netaknutih dijelovima pamćenja . Slike naviru – tako intenzivne, žarke , tako bliske ...

Ta gdje je nestao onaj bezbrižni dječak koji sam nekad bio?

Gdje je nestala ona razarajuća želja za istinom koja me nekoć tako živim činila?

Suza , nadom ispunjena , zatitra u očima starca Drhtaj prođe čitavim tijelom, a on nastavi dalje, žustro gazeći po hladnim stazama izgubljenog djetinjstva. Zvukovi zvona nestaju u zaglušujućoj tišini... More je zaspalo u svom smiraju .

U daljini nestaje brod , guta ga udaljeni horizont . To ga podsjeti na tako željno iščekivanu bunar – lađu koja je dozvolila vodu na otok da utaži žeđ koja ih je za dugih ljetnih vrućina morila . Sjeti se umorni

Nazor te bolne čežnje za najmanjom kapi vode koja je život značila .

Za čim danas čezne ...? Upravo za tim danima , od kojih ostadoše samo crna slova na bjelini papira.

Ta slova , priče o djetinjstvu na otoku što ih je s ljubavlju pisao ,napojile su mu dušu neodoljivom snagom pokrećući u njemu valove ljubavi prema svemu što je tu doživio .

Djetinjstvo ispunjeno magičnim trenucima prošlo je. Ostala je samo uspomena na sretne dane provedene u dugoj bračkoj uvali ispunjenoj pjevom cvrčaka i mirisima lavande i smilja .

*Maja Kezić,
VII. razred/2008.
OŠ Lučac , Split*

ŽRNOVO

Stare meje,
stari dolci,
u srid lozja
stari kolci.

Meje,
dolci,
lozje čeka,
uzaludno,
dovijeka.

*meje – suhozidi
dolci – škrape
lozje – vinograd*

*Marin Sardelić
VII. razred/2008
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2009.)

RADOVAT ĆE SE SUNCE

Kada sunce pomiluje naša lica
I nježno pozove nas
Da ustanemo
I krenemo,
Da nastavimo gdje naši su preci stali,
Mi ustati ćemo i radosno krenuti.
Osmijeh će nam biti poseban
Kao što je posebno svako praskozorje.
Oči će nam biti modre
Kao što su modra jezera duboka.
A kose će nam zlatne biti
Kao polje što zlati se
Od žita kada kolovoz ga ljubi.
A u srcima sreća neka velika
Jer ići ćemo kamo nikada nismo.
I pružit ćemo svoje ruke mlade
Koje za rad još ne znaju.
I kamen na njih pst će hladan.
A mi ćemo od tog kamena hladnog
Graditi grad.
Mladi grad koji naš će biti
I sagraditi ćemo ga baš ovdje gdje
Sunce svako predvečerje
Tvrdu zemlju ljubi.

I savko večer grlit ćemo sunce što
Zvalo nas je tog praskozorja.
I savkoga jutro radovat ćemo se suncu
Što nas gleda
I raduje se gradu našem
Što na tvrdoj zemlji radosno živi
Gradu našem
Koji smo sagradili mi
Djeca.....

1.mjesto

Marta Serdarušić,

VII. razred/2009.

OŠ Mate Lovraka, Zagreb

BRAČKI EPITAF **(U sjećanje Tinu Ujeviću i Vladimiru Nazoru)**

Jednoga odnijhala kolijevka
od morskih haluga,
drugoga kamena kula i
mjesec vrh nje

Krv bračku nosila
bura
more i planina bijahu
joj čežnja

Zvijezde se obaraju,
svemir se dijeli

Na drvenoj ponistri
naranča i maslina
Na okviru sarnača
kanta
puna vode
Otvoren prozor
upija daljinu
I zove je

Vonja ružmarin, brnistra, kadulja,
lavanda

Lumin Gori
Njih dvojica
šeću Mirogojem
dotičući more i planine

II.mjesto
Josip Rešetar,
VII. razred/2009.
OŠ Vrgorac, Vrgorac

MARINI DUKATI

Često posjetim baku na selu. Raduje se kad dođem, ispituje me o školi, nudi kolače i miluje po licu. Jako je zaboravna. Ne zna gdje je što ostavila i stalno govori: "Izgubilo se ko Marini dukati". Jednom sam je upitala što to znači. Sjela je, pogledala me i rekla: "To ti je dite jedna tužna pripovijetka. U selu je bila Mara, lipa, čestita djevojka. Imala je garavu, kuštravu kiku koju nije morala ni velnati, ni brenovati.

Visoka i strojna isticala se med curama. Uvik je bila tiha, stidljiva i izmicala se iz društva. Imala je veliku falinku, nije vezala ništa ispod vrata, ni dukatića. Dado joj je bio siromašak, usto još i boležljiv pa o dukatima nije bilo ni spomena. Teško je bilo i mami, jer iako je Mara lipa i čestita, nije bila po volji svekrvama, jer nije bila "dukatara". Jednog dana dado je ipak popustio. Prodo je jutro zemlje i kupio Mari pet malih. Ko da se sve prominilo, Mara je jedva čekala nedilju da se spremi za crkvu i sveže dukatiće. Činilo joj se da svi samo u nju glede. Jedne nedilje, baš je bila sparina, Mara je s drugama sjedila na drumu. Skinila je misno ruvo i navukla cicanu suknju i oplećak, ali dukate nije skidala. Kad je ožednila, ošla je u avliju da se napije vode. Došla je do đerme i taman krenila grabiti vodu, kad se sjeti dukata. Odveže ih i stavi na cimentirano korito da joj, nedaj Bože, ne spadnu u bunar.

Ondak se napila vode i ispljuskala zajapurito lice i osušila se na suncu. Okrenila se da uzme dukate i usanči se od stra. Dukata nigdi. Počela je revat, vikat dok se nisu svi skupili. Svi su bili zabezekniti i govorili da su sukati sigurno spali u bunar. Mara je probala dokazati da je dukate skinila, ali joj niko ni virovo. Zvali su ondak vatrogasce. Oni su ispumpali bunar, ali dukata nigdi. Cilo selo se uznemirilo, svi su o tom pripovidali i čudili se. Svašta se nagađalo. Mara poslije toga nije izlazila iz kuće. Udali su je za nekog siromaška., a njoj je bilo svejedno. Rodila je jedno dite i brzo nakon toga umrla. Svi su rekli da su je dukati saranili. Prošle su godine i zaboravila se ta priča, Ondak se rušila stara kuća kraj nekadašnje Marine. Na toj kući bilo je rodino gnjizdo. Kad su ga skinili, našli su dukatiće na skoro istruloj mašli.

Jedino što su mogli kazati da je sigurno dukate odnela roda, jer voli svitlucavo. Odneli su dukate Marinom sinu, al' svi su rekli da je bolje da ih nije uzeo, jer nisu blagolsoviti. Njekom su dukati doneli sreću, al'jadnoj Mari ne."

Ražalostila me priča, ali i razveselila, jer danas dukati nama mladima ne znače toliko kao nekad da bismo zbog toga bili nesretni.

III.mjesto

Valentina Kokošarević,

VII. razred/2009.

Vladimira Nazora, Vinkovci

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2010.)

OSTAVŠTINA

Gledam ga u sebi,
dotičem dlanom njegovu misao
želeći pronaći put
i dubinu njegovih traženja

On i ja
suza u iznenadnom obratu
i osmijeh u neobjašnjivu susretu
Živim ga...

Vidim ga na litici iznad Postira
u cvijetu izniklom u suhozidu
u dodiru Neba i Gore
u otocima koji ispod plivaju
kao arke vođene ljubavlju

Brodice u luci piju
Sjećanje stoljeća

krik galeba
let
utiha mora
Miris lavande i ciklama u kaštelu
Zvijezde se igraju

Vidova gora gleda,
zastava najavljuje zoru...
More prima titranje svemira...
Ispovijeda se...

Tražim tvoju zvijezdu svemira
u pjesmi cvrčka i mirisu mora...

da je mišlju dotaknem...

Teško i radosno nosim
ostavštinu
Štap i Torbu
po Tvojem otoku...
Štap crta krugove Nade
i Vjere, a torba skriva
srca glas...

Hoću li ja, Tvoj nerođeni sin,
uspjeti dotaknuti Tvoj san?

I.mjesto
Josip Rešetar,
VIII. razred/2010.
OŠ Vrgorac, Vrgorac

SVIET JE LIEPI, A ŽIVLJENJE JE DAR S NEBA (SVIJET JE LIJEPI, A ŽIVOT JE DAR S NEBA)

VOZEL

Vozel.

Ima vozela v meni.

Čubi.

Muči.

Spi.

Edpetljati ga nemre saki.

Ima vozela v meni.

Zavezuni.

Zavozluni.

Jaki.

Sviet je liepe meste.

Liepa bi ga rieč mogla

edpetljati.

RJEČNIK

(kajkavsko narječje)

vozel – čvor

v meni - u meni

čubi - šuti, stoji i gleda

muči – šuti

spi – spava

edpetljati – raspetljati,

odpetljati, razvezati

nemre – ne može

saki – svatko

zavezuni – zavezan

zavozluni – zamršeni

jaki – jak

sviet – svijet

liepe – lijepo

meste – mjesto

liepa – lijepa

rieč - riječ

II. mjesto

Darija Posavec,

V. razred/2010.

OŠ Ivana Rangera Kamenica, Lepoglava

DA SE NAZOR DANAS VRATI

Dosa bi u moj Trogir.
Besida bi odila
od covika do covika
Cejad inkantana.
Ni jenoga juskoga glasa.
Konfužjun.
A onda...
Ziv je! Ziv!
Zvizdan i Svevišnji
gledadu odozgar.
A i Mande Šaperana
– vavik iza škuri.
Smije se Nazor.
Sluša.
Pismu cvrcka u granama
borik i maslin.
Gušta u pini o mora,
teplini škrape.
I misli...
Jopet zivot jema smisal.

besida – *priča*
odit – *ići*
covik – *čovjek*
cejad – *narod*
inkantan – *začuden*
juski – *ljudski*
konfužjun – *zbrka*
odozgar – *odzgo*
vavik – *uvijek*
škure – *grilje*
borik – *borovi*
teplina – *toplina*
jopet – *opet*
guštat – *uživati*
jema – *ima*
smisal – *smisao*

III. mjesto

Dragana Zelalija,
VIII. razred/2010.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2011.)

SA DOBRA SVIJETA SU Z VOMI (Sva dobra svijeta su sa vama)

NAZORU

Došel je.
Bil je tom
de su poti zlatni.
De se zlatna preja eke
serca namata.

Med ljudmi se zgubil
Dihati je stal.

Čakal je, čakal...
I nie se mical.

Koj vi znate o boli
Da vas ništ ne beli...

Koj vi znate o žalesti
da vas ništ ne žalesti...

Došel je.
De so poti zlatni, je bil.

Stezu je meni i Tebi
pepločil..

I.mjesto
Darija Posavec,
VI. razred/2011.
OŠ Ivana Rangera, Kamenica

FACOL RIKAMANI

U škuron skafetinu
s puno starezine
drce
rikamani facol.
Tišći se
s vonjen o levande
plisnivin mrvan o baškota
galetini,
cukarini
i svetackih likunic.
Zapametuje
suze,
smij,
tremolo,
uroke,
užance...
Ma vrime ne fermaje,
i sve tarmaje
i zatrpaje,
bili facol
ka u lice koludrice.

II.mjesto

Đana Belas,

VII. razred/2011.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

FRMAJ SE !

Poglej široke šinakoše
z rožami narakamane,
sve za tebe cvatu!

Frmaj se!
Udahni freški zrak,
Samo tu najlepče diši!

Poglej kako se mravič
Prti na kupčič.

Frmaj se, poglej!
Štorija od života
nima kraja...
Sve okoli sebe
Moreš nać kušćice raja.

III. mjesto

Samanta Zgrablić,

VIII. razred/2011.

OŠ Vladimira Nazora, Pazin

MOJ POKOJNI NONO

U vrime ono
moj pokojni nono
kopo je na ruke
bez velike muke.

jednega dona
kad je jaho tovara
on ga je bez prava,
jer mu ni hodilo niz dlaku,
Zahiti i slomi mu desnu šaku.

Nono je imo velike muke
Kako će kopat bez desne ruke
Ma ga to ni fremalo
Livon je kopat tokalo.
Tako i jo
Na kompjuter kad mi je priša
U livu i desnu držin miša
Pišen i crton s obe ruke
Ko moj nono bez velike muke.

*Meri Juras,
V. razred/2011.
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2012.)

VUKOVAR

Njemu Dunav pjesme pjeva
i sunce ga prvog budi.
Ovdje povijest nema gnjeva
jer razumije da smo ljudi.

Žito zlatno mu je kosa
koja hranom uvijek rodi,
a oko mu plava rosa
koja ranoj zori hodi.
Usta su za povijest dugu
koja svugdje nosi traga
i ne pamte samo tugu,
već i prolaz tužnog praga.
Ruke su mu Dunav slavni
koji dvije strane grli
i dovodi mnoge ravni
Suncu što u suton hrli.
Noge kao sretne lole
koji pjesmom uvijek znaju
spasit' ljude koji mole,
vratit' sreću svome kraju.
Nošnja su mu polja plodna
i seljaci u svom radu.
Dukati kultura rodna

te bećarci o tom gradu.
Srce bolno, puno rana,
ali jače nego prije.
Mir je između dviju strana;
Vukovar se opet smije!

I.mjesto

Ana Dudaš,

VIII. razred/2012.

OŠ Marina Držića, Zagreb

ŠKRIP - KAMENO SRCE BRAČA

Brač – gromada koja se u nekoj davnoj eri odvojila od kopna, ogromni brod usidren među valovima Jadrana, vrelo nepresušne ljepote koja se vješto skriva turistima koji svoja osjetila guše u vrevi restorana i prenapučenih plaža. Brač se uistinu pokazuje samo onima koji ne zaborave da je Brač bio težački, kamenarski i pastirski; koji se ne boje zaviriti dublje u njegovu izazovnu unutrašnjost gdje je prošlost zajedno s gorkom suzom, teškim uzdahom i bolom izranjanih stopala ostala zatočena u vrelom kamenu.

Ostavljajući ljubavni šapat bonace i bora na obali, krećem prema središtu Brača, prema Škripu – njegovom kamenom srcu. Divim se kako već tisućljećima ponosno stoji na vrhu brežuljka i drago mi je što moji korijeni vode do najstarijeg naselja na otoku.

Osjećam da tu pripadam i želim saznati više o njemu. Ilirske građevine mi uvijek pričaju o naselju čije ime potječe od latinske imenice scrupus koja znači gol-emo oštro kamenje.

Obilje rimskih spomenika, kao što je kamena lokva, natpis posvećen božici Kibeli i rimski hram koji leži pod današnjim grobovima, trebali bi biti

zahvalni što imaju priliku biti na škripskom tlu.

U ranu zoru sunce nježno budi Škrip.

On će lako zavarati slučajnog prolaznika Dočekat će vas s osmjehom, a u dubini spretno skrivati suzu. Ja nisam slučajni prolaznik. Ja u njegovoj ljepoti vidim utisnuti znoj, muku i snove.

Miris starine i šum krošnje stoljetnog stabla poziva me u šetnju i pokazuje mi umornu zemlju, debelu koru maslinova debla i ples pčela na cvjetovima kadulje i vrijesa, po kiti ružmarina i stručku murtile. Dok šetam poljskim putem, poželim skinuti cipele i osjetiti bol dok vrućina i oštro kamenje probada kožu. Poželim da svi znaju da ovdje pripadam. Poželim vikati da je ovo moj pravi dom i želim da me cijeli svijet čuje.

Želim da se cijeli svijet divi mom Škripu. Stari me bedemi smiruju dubokim glasom i ponovno sam ponosna što pripadam ovom skromnom mjestu. Kako samo volim ovaj, u kršu zalutali, gradić!

Ovdje gdje su stoljeća utkana u kamen, sklad i ljepotu, gdje je priroda najvrjedniji spomenik, moglo bi nastati veliko turističko mjesto, a ja sam sretna što ga još dugo vremena neću morati dijeliti, što će on svoje priče pričati meni, a ne radoznalim turistima koji neće znati cijeniti puninu jutra i blagost sutona. Stvarnost i san u mojem su Škripu nerazmrsivo zapleteni.

Žardin je prazan, nema više onih koji bi ga ispunili smijehom i pjesmom. U Škripu su ostali samo stariji ljudi, zgrbljeni od rada, tvrde kože na rukama od žilave borbe sa zemljom. Ostali su samo roditelji čija su djeca u cvijetu mladosti iselila po gradovima SAD-a, šumama Argentine, poljima Australije u potrazi za lakšim životom.

Ostavili su svoje pretke koji su cijeli život iščekivali njihov povratak, a oni su im zauzvrat donosili starost i nemoć i žudnju da grob pronađu u zaboravljenom kamenjaru svoga zavičaja, u sjeni svojih čempresa. Stara crkvića sv. Duha na groblju čuva skromne grobove svojih graditelja, a župna crkva sv. Jelene poziva ljude na molitvu za one koji su izgubili svoju pravu dušu u robnim markama i lagodnosti života u gradu. Rado posjećujem groblje zaraslo u bršljan i brnistru. Sa suzom u oku potražim prezime Fabjanović i od svojih predaka tražim utjehu. Gledam ostale grobove. Tko zna kada je netko zadnji put pomaknuo lišće oraha i iglice bora s leđa pokojnika?

Dok mijenjam cvijeće u staroj vazi, shvaćam da njihov život i nastojanje za podizanjem Škripa nije imalo smisla i ljuta sam na sve koji su otišli i ostavili ovaj izvor ljepote da presuši.

Te slike zauvijek ostaju kao treptavi odsjaji u moru izvrnutih pročelja i brodova.

Poput prizora iz sna.

U predvečerje mir remete jedino cvrčci.
Krik galebova u daljini prati Škrip na počinak.
Svaku večer preplavi me strah da se Škrip više
neće probuditi, da će usnuti dubok san i da se više
neće boriti protiv urušavanja starog kamena kojeg
će zamijeniti moderne građevine. Kada jednom
doživiš Škrip na taj način, nemoguće je ostati
ravnodušan, nije ga moguće zaboraviti.

II. mjesto

Matea Španić,

VIII. razred/2012.

OŠ Šime Budinića, Zadar

KUP TROŠNIH KUĆA, ČETIR' MRKA ZIDA UZ PEDALJ ZEMLJE I SUH PJEŠĆAN ŽAL

(Vladimir Nazor)

Eno, stoji još uvijek tamo onaj isti bor,
i suro nebo nad zrcalnin moren.
Sagneš li se, zagrabit ćeš šaku svega i ničega,
pedalj jadne zemlje što se pruža tako daleko,
a daje tako malo.

I što reći kad vidiš zaboravljenu,
u korovu zareslu muku i znoj?
I ruke krvave i gladne poglede
kad vidiš u ono malo kamena.
Dvi, tri kuće što prkose vitru i neveran.

More je još uvijek nemirno,
nešto se razjarilo,
k'o da kuva u sebi svu nepravdu
koju je do sada proživilo.
Valja ga puštit' da se smiri.
Ionako nigdi ne žurin...

Razmišljam...
Što je držalo krškog čovika
na ovon tlu –
siromašnom i neplodnom?
Mora da je i Nazor zna

kako će trošne kuće, pedalj zemlje i suvi žal,
biti dovoljni tom istom čoviku
da u nji' zasadi ljubav
i stvori pismu što je more razumit' samo onaj
kom' je duša u kamenu zasađena,
moren zalivena i
stasitin boron za vike zaštićena.

Taj čovik zna' će je i na kraju svita,
sitić će je se u mrkloj noći i
među strancima u tuđini.
Tiho će je zapivat'
i utonit' u san.

III.mjesto

Ivana Miočić,

VIII. razred/2012.

OŠ Jurja Brakovića, Ražanac

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2013.)

LJETO NE BI BILO LJETO DA NIJE TAKO UVRNUTO

Evo me, školo, predajem se tvojim predavanjima umorna od odmora. Umoriše me te radnje na “s” i “lj”: smijanje, sunčanje i spavanje, zatim ljenčarenje, lješkarenje, ljuljuškanje i ljubavne zavrzlake.

Sigurno je po njima ljeto i dobilo ime. A i smijeh se utkao u ljeto kao sol u moju kosu. Ljeto i smijeh sljubljeni su u svakome svom sunčanom satu.

Naravno da snosim posljedice, što ste mislili! Zaboravila sam kako se pale računalo i televizor. Tamo i tada za tim nije bilo potrebe. Ne znam se više kretati pomoću semafora, tamo sam se samo besciljno kretala i nikada se nisam izgubila. I sad vidim nas pet kako se smijemo dok nam sladoled curi niz lice. Budilica mi je stajala navijena na koji satak nakon podneva, i to samo zato da okusim i taj dio dana prije nego se sjurim na plažu. Zvuči kao da sam ljeto provela u zrakopraznom prostoru, gdje nema ni gravitacije ni situacije. Ma, dajte; ja sam samo “ošla pud Milne”. Milna je malo mjesto na otoku Braču, okrenuto prema otvorenome moru, kao da je i sama oličenje beskrajnosti i bezbrižnosti, a ova neknjiževna fraza je ublaženi izraz za “poludjeti”, “skrenuti”, “pošašaviti” ili koju već varijantu istoga koristite u svom zavičaju!

Moja mama ima u milnaranskoj kući ekvivalent za svaku stvar u zagrebačkoj kući. Zove ih mikser za Zagreb, mikser za Milnu, kuhinjska vaga za Zagreb, kuhinjska vaga za Milnu i tako sve od kuhinje do kupaonice. Skuplja dupliće raznih stvari cijelu zimu kao vrijedna mravica i onda ljeti prenosi i vuče kao ona dalmatinska lijepa životinjica. Kod mene je takva situacija s ljudima. Imovine baš nemam, ali društva itekako imam. Najbolja zagrebačka prijateljica, najbolja milnaranska prijateljica, najbolja neprijateljica iz Zagreba, slična njoj čeka me i u Milni. S jednom malom iznimkom: simpatiju nemam u Zagrebu, a imam u Milni. Čudnovato je ipak nešto u ovim paralelnim svemirima: Kako to da nakon dva i tri četvrtine mjeseca provedenih u Milni, baš uvijek zaboravim da sam ikad živjela igdje drugdje?! Epidemija se širi i na druge, a epidemije su takve po definiciji. I evo nas u krevetu, smijemo se u sitne sate, ne damo ukućanima ni tada mira. Moja najbolja zagrebačka prijateljica ovo je ljeto provela kod mene par tjedana i osjećala potpuno iste simptome; ošla put Milne!

Ležimo moja zagrebačka prijateljica i ja tako na plaži, grickamo slane kruškice, koje su prije bile slatke, no oprale smo ih u moru, listamo zadnju Modru Lastu, dok ona ne prozbori odjednom:

“Vjeruješ li u reinkarnaciju?” Davim se od smijeha, komadi oslanjene kruške ispadaju mi iz usta.

“Pa jesi li ti poludjela, to je praznovjerje!” pokušavam i ja nešto filozofirati. Smije se i ona mome pljuckanju i ne odustaje.

“Glupo je nečiju vjeru u bilo što nazivati praznovjerjem. Ja vjerujem da u ovome životu biramo one s kojima želimo provesti sljedeći. Ja bih izabrala tebe.”

Meni je i dalje smiješno.

“Jedino ako planiraš na Brač, tamo bih i reinkarnirana i integrirana i marinirana.” Sad se ona smije i baca Modru lastu meni u glavu. Smijemo se obje, a nasmijale smo i malog Ivu koji je do tada bacao kamenčiće u more, a onda “slučajno” pogodio mene.

Nismo više razgovarale o reinkarnaciji, bacile smo se u more, što od vrućine, što zbog daveža Ive. U tim trenucima znala sam da je u Milni puno smijeha, da volim sve koji se smiju i da bih mogla vjerovati u sve ono od čega bih se osjećala ovako kao danas. A u onim trenucima, kad ljetu spusti sunčani zastor, kad se učini da je i smijeh uputio posljednji naklon svojoj publici, ne osvrćući se što ga pljeskom pozivamo na bis, sjetite se samo stare narodne poslovice koju sam upravo izmislila: Ljeto ne bi bilo ljetu, da nije tako uvrnuto, eto!

I. mjesto

Uma Gradac,

V. razred/2013.

OŠ Jabukovac, Zagreb

LJUBAF

Snježec na severu diši.
Ped strofnjaku
on me gleda.
Merti bi se trebala s nekim o tem pespeminati.
Če gli soma sa sobom.
Vele da je to dobre.
Some...
Kak se speminati,
ja ne znom ni koj bi si rekla.

Doge sum čakala,
a vej mi je žal.
Bolje da rieči estonu v meni
skrite
gereti.
Mašinu v persi mi denite.
Merti vrieme destigneme
i pestoneme koj šteli.
Snježec na severu diši.
Ped stronjafku
tom daleč, čez šarap oljke,
znom,
i mene sonce gleda.

II. mjesto

Darija Posavec

VIII.razred/2013

OŠ, Ivana Ramera, Kamenica

LJUBAV SPAŠAVA SVIJET

Ljubav je pjesma mirisnog jutra
Dugačkih noći i nestrpljivog sutra.

Ljubav je moć, ona je mašta
Žbog nje si spreman na sve i svašta.

Od ljubavi ti koljena klecaju
I noge nemaju mira
Jako si osjetljiv
Svaka riječ i pogled te dira.

Od ljubavi u trbuhu i glavi sve se okreće
Ne znaš zašto, ali uvijek si pun sreće.
Osjećaje skrivaš poput tajanstvene školjke.
Ona je kriva zbog svake dobivene dvojke.

III. mjesto
Stanko Marčić,
VI. razred/2013.
OŠ Bol, Bol

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2014.)

OTOK JOŽINOG OCA

Onoga dana Velog Jože bijaše nestalo bez traga. Sjetio se Ilijinih riječi o psu koji ne pušta da mu otmu kost, osjetio da je visok kao planina i snažan kao medvjed, stoga ne želi samo šutjeti, trpjeti i robovati pa odluči zauvijek napustiti Motovun... Hodao je i hodao, prešao brda i doline. Zašao tako u duboku, gustu hrastovu šumu.

Rijetko bi tko u nju zalazio pa je bila gotovo pusta. Naš je Jože od iscrpljenosti kleknuo ogrebanim, istučenim koljenima na studenu zemlju. Ostao klečati dugo kao da se moli Bogu. Oči mu vidjele samo napola, vid mu se zamućivao. Ubrzo klone na tlo koliko je dug i širok, zaklopi oči i usne duboki san. Pod njim bijaše bockavo granje, glavu naslonio na hladnu stijenu. Prekrilo ga grmlje i mahovina i on spavaše tjednima, mjesecima, godinama... Preko njegovih leđa prolazile vojske, gradili se i rušili dvorci, a Jože se nije ni pomaknuo, samo je spavao... i sanjao. U snu bijaše Jože na morskoj obali. Oko njega glatki oblutci i pijesak. Šum mora i valovi koji se polako razbijaju o obalu. Miris lavande koji opaja. Jože uživa u pjesmi koja sve više jača. Prepozna Ilijin glas koji mu nešto govori: "Pođi, Jože, na jug, na otok svojega oca, tamo je tvoj dom, tamo su tvoja braća "Nikad nisam bio na Braču,

kako ću ga naći?“ zapita Jože. “Ne brini, Jože, galeb će te voditi!“ izgovori Ilija i nestade u magli. Dugo se Jože budio sav znojani i crven u licu. Otresao sleđa biljni pokrivač, sjeo na zemlju i počeo razmišljati o ocu, njegovim pričama o rodnom otoku i svojoj davnoj želji da posjeti Brač. Neka snažna sila ga povuče i on krenu. Ispred njega zalepršaše krila galeba... I najduži put ima svoj početak i kraj... Sunce je pržilo, a vjetar puhao kad je Jože praćen galebom stigao u jednu luku. Vidje da su u luci usidrene brojne galije. Kad ugleda jednu bijelu kojoj na boku bijaše modri natpis Hrvat , znao je da je našao što traži. Bio je siguran u to jer se u trenu sjetio priče koju je otac toliko puta pričao.

Priče o braći i sestrama koji su povelili Hrvate iz pradomovine na obale Jadranskoga mora. Čim se sjetio oca, Joži, tom velikom i snažnom divu, kapnuše dvije suze niz lice. Sad je odlučniji nego ikad poželio vidjeti Brač. S obale je nazirao obrise, ali htio je što prije stupiti na njegovo tlo. Shvatio je da je prevelik da bi se ukrcao na galiju, zato skoči u more kad je lađa krenula i obujmi rukama njezinu krmu. Pronađe dvije udubine za ruke i zaplovi za galijom koja s lakoćom rezaše valove. Za njima letjelo jato galebova... Eto, završilo putovanje velike lađe i put našega Jože.

Kad je stupio nogom na pješčano tlo, ugleda sliku iz svojega sna, sliku koju mu je toliko puta opisivao otac.

Brdovito tlo obraslo makijom i borovima, škrtla zemlja u udolinama bijelo-sivog kamena, u daljini kuće, u nosnicama miris smole i česmine, u uhu pjev cvrčaka. Penjao se tako Jože, sunce mu tuklo u glavu, niz čelo se slijevao znoj. Kamenje se lomilo pod njegovim koracima, a on ga veselo kao dijete grabio i bacao za sobom.

Napokon, nakon toliko napora, ali ne osjećajući umor stigne na cilj – Vidovu goru. Priča se da ta gora, po sv. Vidu nazvana, može promijeniti svakoga. Na Joži se to i dokaza. Jer njemu kao da se odjednom vid razbistrio, misli pročistile, a oči prestale gledati zlo.

Na licu mu blista osmijeh sjajniji od sunca danju i zvjezdanog neba noću. Zaklopi oči kao da zaklapa škrinju s blagom opijen pjevom cvrčaka, a mirisi kadulje i vrijesa napuniše njegove nosnice. Zađe u borovu šumu. Odjednom začu pjesmu i ubrzo ugleda trojicu sličnih sebi. Jože zadrhta, a srce mu tiho šapne to su tvoja braća „Jože!“ poviče najmlađi Jerko

Brate!“..izusti Jure “Čekali smo te stotinama godina“, vikne najstariji Jozo, “dodi, ovo je tvoj dom, ovo su naše loze i masline, mi za gospodare ne znamo.“ Veli Jože poleti u zagrljaj svojoj braći.

I.mjesto

*Ivona Bukvić, VI. razred/2014
OŠ Krune Krstića, Zadar*

MORSKA BAJKA

Bila jednom jedna mala ribica po imenu Ribica koja bijaše živjela u Jadranskome moru. Imala je plave oči poput različka, a njene šarene peraje obasjavahu morsko dno. Jednog sunčanog dana Ribica je pozvala prijatelje na Morsko igralište, ali pojavise ih se samo nekolicina. Ribica se zamislila i odlučila ih je potražiti. Raspitivala se kod njihovih roditelja znaju li gdje su.

Kad su svi rekli da ne znaju, Ribica se prestrašila. Okupila je preostale ribice i rekla: "Sve bih dala da nam se prijatelj vrate, pripremite se jer sutra krećemo u potragu!" "Sve za prijatelje!", odgovorile su ribice. Tu noć Ribica nikako nije mogla zaspati, nešto čudno se događalo, osjećala je da moru prijeti velika nevolja. Nenaspavana Ribica i dio prijatelja krenuše u potragu, ali toga dana Sunce nije sjalo, bilo je mračno i tamno te, nakon kratkog vremena, odlučise odgoditi potragu.

Odjednom ugledaše svoje nestale prijatelje, zavezane lancem uz ogromnu stijenu, a pored njih stajaše neman, hobotnica zvana Osvajačica. To bijaše neman zle naravi, puna negativnosti i pohlepe. Počela je izbacivati tintu, otrovnu crnu tekućinu. Dio riba počeo je ugibati. Ribica je zastala i rekla:

Bila jednom jedna mala ribica po imenu Ribica koja bijaše živjela u Jadranskome moru. Imala je plave oči poput različka, a njene šarene peraje obasjavahu morsko dno. Jednog sunčanog dana Ribica je pozvala prijatelje na Morsko igralište, ali pojaviše ih se samo nekolicina. Ribica se zamislila i odlučila ih je potražiti. Raspitivala se kod njihovih roditelja znaju li gdje su.

Kad su svi rekli da ne znaju, Ribica se prestrašila. Okupila je preostale ribice i rekla: "Sve bih dala da nam se prijatelj vrate, pripremite se jer sutra krećemo u potragu!" "Sve za prijatelje!", odgovorile su ribice. Tu noć Ribica nikako nije mogla zaspati, nešto čudno se događalo, osjećala je da moru prijeti velika nevolja. Nenaspavana Ribica i dio prijatelja krenuše u potragu, ali toga dana Sunce nije sjalo, bilo je mračno i tamno te, nakon kratkog vremena, odlučiše odgoditi potragu.

Odjednom ugledaše svoje nestale prijatelje, zavezane lancem uz ogromnu stijenu, a pored njih stajaše neman, hobotnica zvana Osvajačica. To bijaše neman zle naravi, puna negativnosti i pohlepe. Počela je izbacivati tintu, otrovnu crnu tekućinu. Dio riba počeo je ugibati. Ribica je zastala i rekla: "Hobotnice, nemani zla, pusti molim te, pusti moje prijatelje!" "To ne ide tako! Ja želim moć u ovom moru!", odgovorila je hobotnica. Ribica reče: "Dat ću ti sve što imam ako ih

pustiš, a misliš li zavladatai morem prestani izbacivati tintu jer se možeš i sama ugušiti.“

Osvajačica je izbacivala sve više tinte, sve u svrhu moći i vlasti. Nakon nekog vremena počela je kašljati i gušiti se i polako je gubila dah. No, nije posustajala, bila je tvrdoglava i uporna. Još tinte koja obaviše njeno veliko tijelo navelo ju je da napokon prizna poraz i ona počne dozivati: “U pomoć!” Ribica, koja bijaše dobre naravi pohitaše u pomoć i odvede hobotnicu na Morsko igralište gdje je zrak bio čist. Počela se oporavljati. Bijaše do neba zahvalna Ribici, ali s druge strane prepuna mržnje. Iz dna duše izađe čarobna riječ: “Hvala!” To je bilo zadnje što je itko čuo od nje, zajurila se i pobjegla u duboko more. Toga dana Sunce zasjaše kao nikad prije i društvo se okupilo i krenulo igrati. Roditelji su dolazili do Ribice i bili joj neizmjereno zahvalni. U prelijepom Jadranskom moru ponovo zavladaše mir i svi su živjeli zbliženo kao nikad prije, dugo i sretno.

II. mjesto

Tonko Pavičević,

VI. razred/2014.

OŠ Viktora Cara Emina, Lovran

KRALEVA ČER

Pri čudaj, čudaj lit bili su jen kral i jedna kralica i imali su lipu čer. Okolo je su prosci oblitavali i čudaj je snubokof hodilo okolo dvorof. Al ih je kral se odbiu: "Ni jen ni dobar za moju čer!"

I tak je došau jen grof, a z jim je putovau i jengof sluga. Grof se srdiu na svojega slugu: "Buš mi več jemput pokazau di je ta kralova čer?!"

A sluga mu veli: "Hote, hote gospon grof, sat vam bum ja pokazau." Grof i sluga zabežali su se prama dvoru i zakoračili na mostičak, al ih je straža vidla i brže obrnila kotač, lanci su se namotali, mostičak se zdigniu i prosci su ostali nat jarkum punim vode. Al, sluga je biu mudrijaš, zi sim maščam premazan i mam se je zmisliu: "Hote, gospon grof, bum vas ja zdigniu na obločak, a vi poluknite, morti vidite kralovu čer." Sluga je zi svojimi rukami složiu lojtrice, grof se splaziu i polukniu čez obločak h dvore. Morti bi i kaj vidiu, al se slugi zvrtilo h glavi, lojtrice su popustile i lipo su skup, jen na drugoga, opali met lepuh.

Prosci su zmučeni sedili pri jarku i gledili prama dvoru. Grof je tak teško zdihavo, čutiu se kaj bogec bistrički i ni znau nit kut bi, nit kam bi zi sobum. A unda se sluga zmisliu: "Idemo sprobati zi zadje strani!"

I odbežali su na zadja vrata dvora i probali se prevličit prik drvenoga plota, a baš su tam spali konji, živat, mački i pesi i počeli fest lajat, mrjafkat, kokodakat, kukurikat, kričat...

Kralica se h dvoru držala za glavu i jafkala: "Več tri noći ne spim, kaj ti prosci spravljaju, boli me glava, boli me glava!" Kral je unda zapovidaui naj pret jenga dopelaju te prosce.

Prosci su se pred kralum prigibali do zemle, a kral je grofu ovak povidaui: "Dobiu buš krallevu čer či pret ju dojdeš: nit obut, nit zizut; nit obličen, nit zisličen; nit pokrit, nit gologlaf; nit po putu, nit po strani; nit na konju, nit pišice!"

Grof je biu van sebe, al jengof sluga, kaj je biu baš zi simi maščam premazan, prišapniu mu je na vuho: "Hote gospon grof, bumo mi jim pokazali!" I još se ni sunčeko prik neba prikolutnilo, a prosci su se vrnili! Grof je sat na glavi imau samo obot klobuka, jednu hlačnicu, jedan rukaf i jednu škorju - tak ni biu nit obut, nit zizut; nit obličen, nit zisličen; nit pokrit, nit gologlaf. Jengof sluga nosiu ga je na pleči piša - lonca i z jim je bežo malo livo, malo desno tak da grof ni išo nit na konju, nit pišice; nit po putu, nit po strani. I tak su dobežali h kraljevske dvore ravno pred krala i kralicu. Grof je zakričo zi slugovih pleči: "Vaše Visočanstvo, došo sam kak ste mi zapovidali!

Je dobro?“ I kral je unda teška srca i duše zakričau naj dopelaju jengovu jedinu čer. Kraleva čer gledila je sat h grofa, sat h slugu, sat jednoga, sat oba dva skup i unda se kraleva čer, kaj je mogla, zaletila h slugu i kušnila ga h ličecko i obisila mu se za vrat. Kral i kralica i cila kralavska svita počeli su jafkat, al je kraleva čer zakričala: “Ja hoću samo jenga!” Kral je unda, teškoga srca, šapniu: “Unda naj bu svarba!” A grof je pak žalosno povido: “Unda bum ja na svarbi barjaktar!” I tri dana h dvoru je bila svarba i tri dana muzikanti su fest igrali, svati tancali, jili, pili i nazdravljali, a barjaktar je mahau z barjakum. Z dvora se čula popifka: “Čerka, čerka, čerkica, lipi cimer deklica. Za vodum, za gorum, tvojega vesela več ne bu...”

I ja sam na svarbi bila, fest se kolačeca najila, malo si popila, jezik mi je još sat mokar. Kada sam išla domom, meni su dali z paučine kiklu i z glažovija šoline. Unda sam h vrbini, šoline po kameju zdrobila i tak sam bosa došla do Sukle. Godina je padala, kiklu reztalila i moja oprava - zbogum!

A muž i žena još su živi, či nisu hmrli.

I pili smo fest z pisanoga vrčka, kaj i dan - danas h nami frčka.

III.mjesto

Patricia Lukić,

VI. razred/2014.

OŠ Ivana Perkovca, Šenkovec

LITERARNI NATJEČAJ
“NAZOR I MI”
(2015.)

BAŠČANSKI BISER JEZIKA NAŠEGA...

Još se čuje
Zvuk klesanja kamena slavna.
Još se čuje
Glas molitve glagoljaša davna.

Još se svijetli
korijen dragi jezika hrvatskog,
Nazorova narječja drevnoga čakavskog.
Još se slova glagoljička zlate
Na vjernom kamenu –
hrvatskom spomeniku,
kršćanstva znamenju.

Dok opati mirno snuju
u beskrajnoga raja,
Hrvat pjeva,
zbori, slavi
kameni divni,
davni, slavni
neprolaznog sjaja ...

1.mjesto

Petar Vođinac,

VI. razred/2015.

OŠ Josip Kozarac, Slavonski Šamac

“ROĐEN NA MORSKOM PRAGU TVOJIH VRATA, POLAKO SAM TE, UZ TRUD OSVOJIO“

Vladimir Nazor

Bio si tu, ćutio moje prve riječi, otvorio novu stranu
mog života. Sa mnom
si već jako dugo, ali još ne znam sve o tebi. Uz mene
si svaki dan i znam da nikad neću biti sam kad si tu.

No, kad me već dodirnula ruka tvoja, trudim se znati
sve o tebi. Znam da si ovdje jako dugo, da si proživio
senjsku buru i dubrovačko jugo. Osjetio si lički snijeg
i mletački bijeg, Turke i mohačke tuge, Krbavsko
polje, misleći da će biti bolje.

Neki su te pokušali ubiti, ali ti im se nisi dao i nikada
nisi na blijeda koljena pao, tvoje srce kucaše jače,
Zarobili su te i raskomadali na tri dijela, dali ti nova
imena misleći da ti je tu kraj. Ali ne, ti si još tu, ti si
svjetla točka Hrvatske, ti si naš zaštitnički glas!

A na samom kraju mog života leći ću ti u krilo i na
glas reći: "Jeziče moj mio, snažan glas ti si! Dok te
vječna ruka ljubavi štiti, viteški vijoriš sve višu slavu
našu!"

II.mjesto

Mihael Kipre,

VII. razred/2015.

OŠ Cavtat, Cavtat

“JER JA ĆU VJEČNO ŽIVJETI SAD KRALJ, SAD ROB, SAD ČOVJEK VILOVAN“

U njima sjaje svi moji snovi ...

Beskrajna visina
iznad moje životne staze
posuta je zvijezdama.

Zastajem...
Uzdižem pogled
k nebu.

U treptaju oka
zaustavljam poklonjenu
ljepotu.

Nastavljam
svoj put
obasjana zvijezdama...

III.mjesto
Mia Grgić,
VII. razred/2015.
OŠ Vežica, Rijeka

BURA

Žvelto bura nosi sve prid sebon.
Trajine odgropoje, kića razbarušoje.
Upregla škinu i ćapala se lavura.

Uzdunula je veselje,
Uzimala bročki marač.
Odrebatila je jugo.

Hirovito je ol šoto zemje
Iškopala zamršeno korenje
Če ga je južina načela.

Pomela je dvore i štrode,
Šporkicu u kantune zbila.
Svaku ženu je nojpri obradovala,
A onda dobro ucvilila.

Jerbo je sa šušila Motine mudonte
U Perine odvukla,
A sve kalcete po vrtlima zatukla.

Po je svo jutro velo trka
Di su ćaćine guće,
Di su kanavace,
A najveće da nisu u drači
Košuje svetašnje.

*Antea Jerčić,
VII. razred/2015.
OŠ Pučišća, Pučišća*

DE, BERA!

Mojen pranonotu Jurotu jušto fali misec don do sto i jedno godišće. Dabojdo doško! Noge su ga izdole i leži u postěji, ali još je uvek srčen čovik. Cili je život teško rodi i siguro je ti jemat sina, ali ni bilo sujeno. Jemo je pet čer i kal mu je žena rojala šesti put uteko je u goru da mu u lavuru lašnje vrime paso. U niko doba došli su mu reć da se rodilo, a on je već izdaleka odoćo da ni vele alegrije, po je zaviko: "Znon, znon ča je, ni potriba da mi govorite! Ali, Bog ga je nadori sa čerami, sve koju ol koje lipjo i vridnijo. Lavurale su i pomogale ništa manje nego da su muški. Njegov kunjod jemo je pet sinov i kalgod je mogo gleda mu je inbrokat da on nimo niednega i da ga nimo ko naslidit. Bi je š njin u mejošu i ni baš bi za zaletit se za poslon. Tako je franono jedon don oro u gori. Uprlo sunce. On za plugon, muči se. Potidu se nono i mazga, a njegov kunjod došo sa kozon u pašu, sê u hlod i zanamisto da mu pomože, svako malo reče: "A nevojo, ma za koga se mučiš?" Nono muči i ore, ali mu kuho ča ga vi zafrkoje. Duralo to vrimenta, ma onda mojen storen nonotu dogundilo po zavapi: "De, bera! Za zete! Bi je puno pobožan. Voli je hodit u crikvu i pivot. Cilo se crikva orila i judi su inkantono slušoli kal bi nono svojin dubokin gloson zapivo "Rajska djevo, kraljice Hrvata."

Ni bi puno grintav, ali mu se isto zno dignut kenjac,
pogotovo kal ga ne bidu slušola dica ili mazga.
Znala mu je uteć i koju, Bože oprosti, beštima.
Ispovido se pril Božić i za Uskrs i ni bilo lako ostat
bez griha ol ispovidi do funciuna.
Ajde, za Božić je bilo lašnje izdurat, somo jedon don.
Ma za Uskrs, to je bila muka Isusova. Vajalo je ne
beštimať cilu velu šetemonu, ol subote pri nedije, ol
polme po sve do Uskrsa.
Subota pri Uskrsa. Nono naprti Beru i da će puldoma,
a ona stoji na mistu.
Ukopala se i ne bi se pomakla da je ubiješ.
Provoje nono na lipe: "Ajde, Bera! De!"
Po onda žešće: "De, Bera!.... De, Bera, dabojo
ti..... uh..... De, Bera!!!!"
Onda stane, nasmiho se som sebi, pogledo Beru i
zaviče: "De, Bera, još danas!"

*Antea Jerčić,
VII. razred/2015.
OŠ Pučišća, Pučšća*

SADRŽAJ /	Uvodna riječ.....	5
-----------	-------------------	---

T E M A

Nazorov Brač.....	7-11
Brač i njegov čovik.....	13-22
I cvrči.....	23-25
Maslina.....	27-32
More.....	33-40
Vrime kroz godinu.....	41-54
Dan i noć.....	55-58
Jezik.....	59-62
Obitelj-djetinjstvo.....	63-77
Od svega ponešto.....	79-87

L I T E R A R N I N A T J E Č A J

"Nazor i mi"/2006.....	89- 101
"Nazor i mi"/2007.....	103 -125
"Nazor i mi"/2008.....	127-139
"Nazor i mi"/2009.....	141-148
"Nazor i mi"/2010.....	159-154
"Nazor i mi"/2011.....	155-160
"Nazor i mi"/2012.....	161-170
"Nazor i mi"/2013.....	171-177
"Nazor i mi"/2014.....	179-188
"Nazor i mi"/2015.....	189-196

